

BİNBİR ROMAN

Cilt: 8 - Sayı: 185 - 25 Kuruş

28 - Kasım - Çarşamba - 1951

İLKBAHAR.. ETRAFTA MİS GİBİ İHLANURLAR KOKUYOR. GÖKYÜZÜNDE YILDIZLAR VE AY PARLIYOR.. GENÇ BİR KIZ YALNIZ BAŞINA YÜRÜYÖR.. ADI SUZAN'DIR.. ZAMAN DA SUZAN DA İLKBAHARDADIR.. YANİ KIZ YİRMİ YAŞLARINDA.. İÇİ KAYNIYOR...

ESRARIN ÇOCUĞU

YERDEN KALKAN YÜZÜ İZTIRAP İFADESİ İLE BURUŞMUŞ BİR DELİKANLIYDI.

AY.. LÜTFEN YARDIM EDER MİSİNİZ MATMAZEL.. AYAĞIM BURKULDU..

BİRDEN AYAKLARININ UCUNA İNSANA BENZEYEN BİR GÖLGE DÜŞTÜ. SUZAN BİR ÇİĞLİK ATARAK GERİ ÇEKİLDİ.

ANNCİĞİM..

FAKAT SİZ PARMAKLIKTAN ATLADINIZ..

NE OLUR..? PARMAKLIKTAN ATLANMAZ DİYE BİR KANUN MU VAR YOKSA.. HAYDİ KOLUNUZU BANA VERİN.. ÇOK İZTIRAP ÇEKİYÖRÜM.

DELİKANLI TOPALIYARAK GENÇ KIZA YAK-
LAŞMAK İSTEDİ. KIZ GERİ ÇEKİLDİ.

İYİ BİR İNSAN PAR-
MAKLIKTAN ATLAMAZ
BU EVDEN BÖYLE NEYE
DIŞARI ÇIKTINIZ?
SİZ KİMSİNİZ?

SİZ SORU HAKINI
MİSİNİZ BAYAN?
AYAGI KIRIK BİR GENÇ
YARDIM İSTİYOR. SİZ
ETEKLİKLİ ŞARLOK
HOLMES

ROLÜ YA.
PIYORSU
NUZ?

YABANCININ ŞAKACI
SÖZLERİ SUZANI
YUMUŞATTI. TEK
RAR SORDU.

CEVAP VERİN
SİZ KİMSİNİZ?

MÜKEMMEL BİR GENÇ..
YOKSA SİZ AYNI FIKİRDE
DEĞİL MİSİNİZ? GALİBA
BENİ HİRSİZ ZANNETTİNİZ
EV KENDİ EVİM..

DELİKANLI OFLIYARAK SUZA-
NIN KOLUNA GİRDİ.

HAYIR..
YALAN
SÖYLÜ..
YORSU..
NUZ..
HAKİKA-
TEN BU
EVDENİ
OTURU..
RUYORSU
NUZ?

ALLAH ALLAH.. NÜFUS
KAĞIDINI GÖSTERE-
YİM. ADIM LEON MALVANI
YAŞIM 26.. MESLEĞİM
MÜHENDİS.. MEDENİ
HALİM BEKÂR. DALGIN
MIZAÇLIYIM. KAPININ A-
NAH TARINI
UNUTMU..
ŞUM..

ŞİMDİ BİRAZ
İÇİM RAHATLADI

TAMAMİYLE
RAHATLAMADIM
MI? ÖYLEYSE
KAPIYA YAKLAŞIP BA-
KIN. ÜZERİNDEKİ
PİRİNÇ LEVHADA İS-
MİMİ OKUYACAKSINIZ.

İŞTE ŞU LEV-
HADA " MÜHENDİS MAL-
VANI " YAZIYOR. ALLAH ALLAH..
BU GÜRÜLTÜ DE NE? MÜS-
LUGU AÇIK BIRAKMIŞIM..

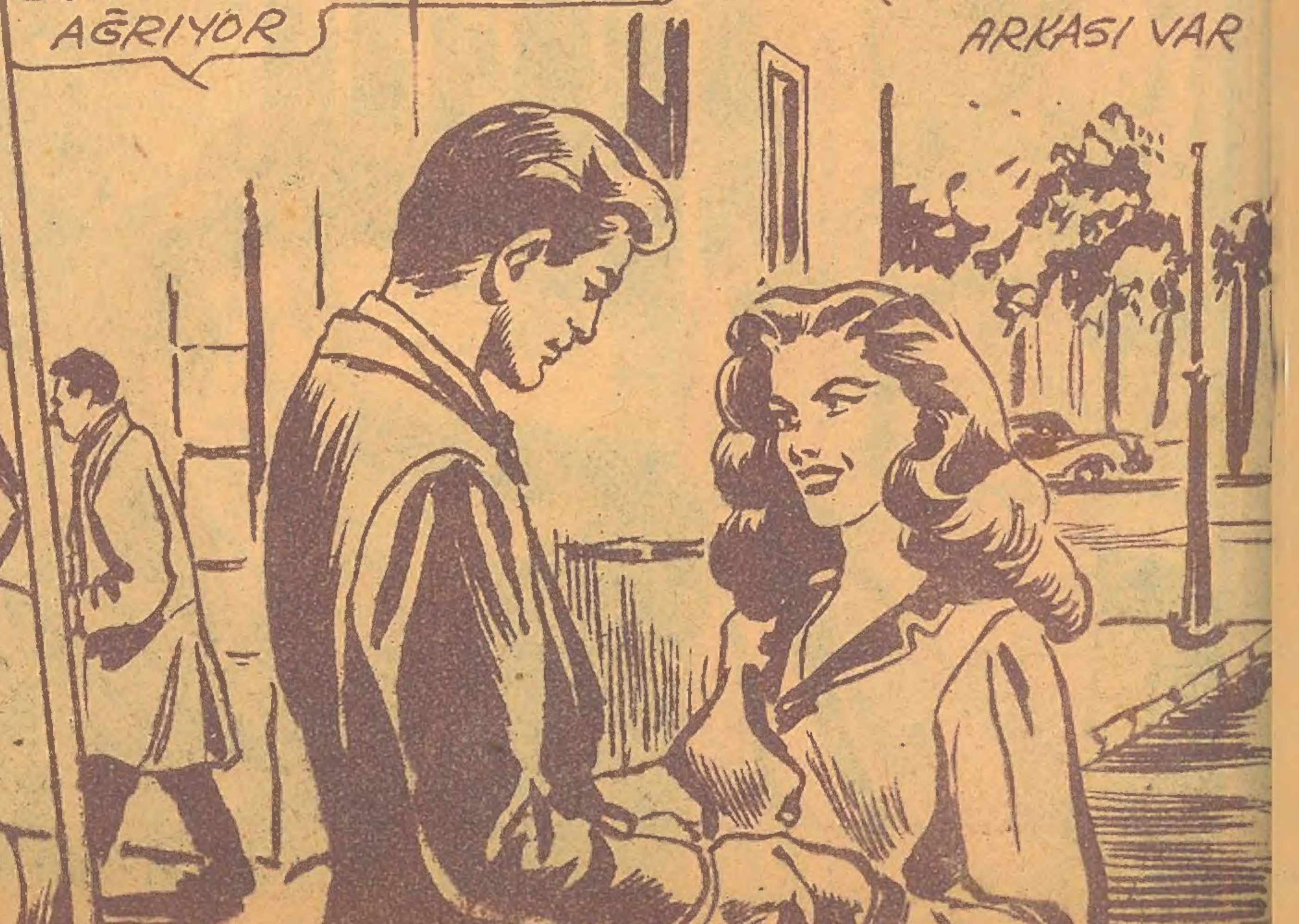

BU HALDE DÜNYADA GİDİP KAPAMAM. HEM
YÜRÜYEMİYORUM.. HEM SİZİ KAÇIRIRIM DİYE
KORKARIM.. NE YAPA-
YIMI AKARSA AKSIN..
HAKİKATEN DALGIN..
MISSİNİZ.. AMA
GİDİP KAPAMANIZLAZIM.

SİZİ KATİYEN BIRAKMAM.
BANA BİRAZ DAHA YAR-
DIM EDİN. AYAGINI HALÂ
AĞRIYOR

AMA ARTIK TOPAL-
LAMIYORSUNUZ..

ARKASI VAR

htiyar dağlı hafif bir feryat koparak durdu ve güneşten yamış yüzünü yukarı kaldırdı:

— "Sersemle!" diye söylendi. "Bak oğul, Keil tepesine Kuzeyden tırmanmağa çalışıyorlar."

Çocuk da başını kaldırdı ve tırmanmağa hazırlık olarak bellerine ip bağlayan kadınla erkeği gördü.

— "Belki de amatördürler de bilmiyorlardır," diye mırıldandı.

— "Amatöre benzemiyorlar. Herhalde akıllarını oynatmışlar. Keil tepesine Kuzeyden tırmanmak imkânsızdır. Şu siyah kısmı görüyor musun? Mermer gibi düzdür, ayak basacak yeri yoktur."

— "Öyleyse haber verelim!" Çocuk elini ağzına götürdü ve bağırdı.

Uçurumların arasında akisler yaparak yükselen ses dağcılarının kulağına gitti ve kadın da bağırarak cevap verdi. Ama erkek orali bile olmadı. Otuz beş yaşlarında kadar, yakışıklı fakat somurtkan bir adamdı. Karısı:

— "John, bir şeyler diyorlar, Almanca, anlıyabiliyor musun?" diye sordu.

Adam başını döndürmeden, "Buradan tırmanmanın imkânsız olduğunu söylüyorlar," diye cevap verdi.

— "Doğru mu acaba?" Adam omuz silkti: "Belki del!" — "Aldırış etmiyor musun?" Adam cevap vermedi.

Lisa, "Ben henüz ölmek istemiyorum," diye mırıldandı.

Kocasını istihfafla, "Şimdiye kadar ölmedin, şimdiden sonra da ölmezsin," dedi. "Vakit kaybediyorsun."

Uzandı ve tırmanmağa başladı. Lisa da onu takip etti. Her zaman olduğu gibi. Allah bilir niçin hâlâ peşinden geliyordu. Onun Betty ile

seviştiğini öğrenmişti, öyle olduğu halde hâlâ peşinden geliyordu. Acaba bu Tirol seyahatinden sonra kocasının kendisini terkedeceğini bilse yine peşinden gelir miydi? Ama Lisa John'un kendini terkedeceğini belki de biliyordu. Okadar anlayışlıydı ki!

Birkaç dakika sonra döndü ve: "Okay, Lisa!" diye bağırdı. Aşağıdaki aptal köylüler hâlâ bağııyorlardı. Lisa hafif ve emin adımlarla tırmanıyordu. Yapısı dağcılık için idealdi, ufak ve kuş kadar hafif.

Şimdi köylüler bağırıktan vazgeçmiş, onları seyrediyorlardı. Bu dağa tırmanmak sahiden güçtü. Artık dinlenecek yarıkları kalmamıştı. John kayaya birkaç dağ çivisi çaktı. Lisa hiç şikâyet etmiyor, sadece gülümsüyordu. Gülümsediği zaman da okadar güzeldi ki, John başını çevirdi.

Aşağıda köylü çocuğu, "Siyah kısma yaklaşıyorlar," dedi. "İyi tırmanıyorlar!"

— "Ne kadar iyi tırmanıyorlar! Olaya gelince kahrılar. Haydi, biz de tırmanalım. Belki başlarına bir şey gelir de yardım ederiz..."

John kendini yukarı çekti ve ayağını basacak bir çıkıntı aradı. Buldu, fakat ayağını basar basmaz kaya parçası yerinden oynadı. Adam bir an havada asılı kaldı. Sonra yine basacak bir yer aradı ve bu sefer buldu. Ama eli, ayağı titremişti bir kere. Lisa bir şeyler söylüyordu ama John'un onu dinlediği yoktu. Sadece canını düşünüyordu.

Yarım metre kadar daha tırmandı, sonra kaldı. Yukarıda tutunacak, ayak basacak hiçbir yer yoktu. Sadece dümdüz, simsiyah bir kaya. Yukarıya çıkamazdı. Aşağıya inmesi lâzımdı. Ayağıyla basacak bir yer aradı, ama bulamadı. Asılı kalmıştı. İnmiyordu. Panik içinde:

— "Lisa," diye bağırdı. "Alla-

«Sersemle!» diye söylendi, «Keil» tepesine Kuzeyden tırmanmağa çalışıyorlardı.

him, Lisa! Düşeceğim ben! İpi kes, sen de düşmel! İpi kes, Allahını seversen!"

Lisa dehşet içinde ona baktı. Sonra ansızın kendini topladı. İradesine hâkim olması lâzımdı:

— "Sükûnetini muhafaza et!" diye bağırdı. "Aşağıya bakma! Sadece kayaya bak! Yerinden kımıldama, geliyorum!"

John yine: "İpi kes," diye ba-

ğırdı.

Ama Lisa ipi kesmedi. Ondan ayrılmak istemiyordu, ölümde bile.

Adam gözlerini kapadı. Parmakları her an kayıverecek gibi geliyordu. Ne zamandan beri buradaydı? Bir saat mi? İki saat mi? Adam aşağıdaki vadinin binlerce sesle kendini çağırıldığını duyar gibiydi. Bu arada kulağına Lisa'nın çekicinin sesi de geliyordu.

Lisa uzun, beyaz naylon ipi çaktığı çiviye iyice sardı ve iki defa düğümlendi. Sonra kenara çekildi. Naylon ip kopmazdı. Ama ya çivi yerinden çıkarsa?

Bu sırada parmaklarıyla kayaya daha fazla tutunamaz olan adam taş gibi aşağıya düştü ve Lisa gözlerini kapadı. Gözlerini açtığı zaman çiviye baktı. Çivi sapasağlam duruyordu ve John belinden asılmış olarak rakkas gibi sallanıyordu. Nihayet sallanması durdu. Bayılmış olduğu belliydi.

Lisa derhal aşağıya, onun hizasına inmeğe başladı. Şimdi köylüler de imdada yetişmişlerdi. Hep birlikte genç erkeği aşağıya indirdiler.

Bir müddet sonra John gözlerini açtı ve şaşkın şaşkın etrafına bakındı. Sonra Lisa'nın tebessümünü gördü ve her şeyi anladı... Ma ziye, hali, istikbali... ve hepsinden iyisi kendi kendini anladı.

Aylardan beri ilk defa olarak karısına muhabbetle ve candan gülümsedi. Zira onu asla terketmeyeceğini biliyordu. Hayat da tırmanılması güç bir dağ gibiydi ve bu dağa tırmananlar birbirlerine bağlıydı. Bir kere tırmanmağa başladılar mı ne olursa olsun birbirlerine bağlı kalmaya ve hiç ayrılmamağa mecburdular!

Kurdele Satıcısı

Yazan: Mario Soldati

Çeviren: Vahit Orgun

Lamberto, savaş bitip de memleketine dönünce, bankadaki yerinde başkasının oturduğunu gördü. Öyle her şeye üzülecek cinsten olmadığı için pek fazla aldırmadı.

«Adam sende, Allah bir kısmet kapısını kaparsa diğerini açar...» diye düşündü. Nitekim aradan iki gün geçmeden bir kurdele fabrikasının seyyar satıcısı oldu.

Herhalde iyi bir işe girmiş değildi. Bu devirde kurdeleyi kim ne yapacaktı? Buna rağmen, Lamberto, büyük bir nikbinlikle işe

başladı ve karşısına ilk çıkan mağazaya daldı.

Müessesenin müdürü, kurdeleyle ihtiyaçları olmadığını söyledi ise de Lamberto bir çam sakızı gibi başına dikilip kaldı. Hattâ müessese müdürünün:

— «Ne çamur herifsin yahu... Sana kurdeleyle ihtiyacımız yok dedik. Lâf anlamaz mışın...»

Gibi sözlerine dahi aldırmadı. Bilâkis:

«Şimdiye kadar senin gibisine rastlamadım. Böyle bir alış veriş tarzına ilk defa şahit oluyorum»

sözlerinden istifadeye kalktı ve:

— İyi ya beyim bir kere de bu şekilde bir alış verişte bulunun dedi ve sonra adamın biraz yuşadığını görerek sesine tatlı bir ton vererek devam etti: «Beyim beni boş çevirmeyin. Küçük bir siparişte de bulunsanız olur.»

Başına musallat olan bu acııp satıcıyı başka türlü defedemeyeceğini anlayan müdür:

— Peki, öyle ise bana şu kadar getirin; dedi ve miktarı göstermek için iki elini yana doğru açtı.

Lamberto aynı hareketi yaparken sordu:

Yani sağ elinle sol elin arasındaki mesafe kadar değil mi?

Evet, tamam o kadar kurdele isterim.

Lamberto derhal cebinden sipariş defterini çıkarıp yazdı:

«(A...) müessesesi tarafından sağ elimle sol elim arasındaki mesafe kadar kurdele sipariş edilmiştir.» Sonra defteri müessese müdürüne okutup taşdik ettirdi ve çıkıp gitti.

Müessese müdürü, bu sabah satıcının fabrikaya gidip de temin ettiği siparişi bildirince nasıl alay mevzuu olacağını düşündükçe katıla katıla gülüyordu.

Aradan on beş gün geçmişti. Müessese müdürü, bir gün Lamberto'yu yine karşısında buldu:

— Ne o, hayrola yine ne var?

(Arkası 14. sayfada)

ATES SİPAHİ

Yazan: Rebica Sakir

Tarihî Roman: 9

Bu kahvelerin en nüfuzlu insanları kahve sahibi ağalardı. Ekserisi zengin olan bu ağalar, yeniçeri ve sipahi ocaklarından birçok nüfuzlu adamları vardı... Hiçbir şeyden korkmazlar, çarşı boyunda, bedestende, İstanbul piyasasında «Ali kıran baş kesen» halinde hüküm geçirirlerdi. Saat sekizden itibaren Çemberlitaşın bu uzun koridorlara benzeyen loş ve rutubetli kahveleri sabahlara kadar işler, kâh tavla pulları kâh zarlarla kumar oynanır, kahve ve tütün tiryakiliği yapıldı.

1040 senesi Kânunusani'nin soğuk bir gecesi, dar sokak köşesindeki kahvelerden birinin kapısı açılarak içeriye iri ve genç bir sipahi girdi...

Ufak ve kör birkaç kandille aydınlanan kahvede birden bire hafif bir karışıklık oldu... Tezgâha doğru koşan ihtiyar bir adam, kısa bir merdivende birkaç dakika kaybolduktan sonra tekrar geri geldi.

Değerli halılarla döşeli peykelerdeki yeniçeriler bu hiç tesadüf etmedikleri yabancı simaya bakıyorlardı. Kahve oğlanlarından biri henüz genç sipahiye yaklaşırken o elini başına götürerek selâm verdi:

— Merhaba ağalar!...

Merak ve tecessüsle süzülen gözlerde bir an için bir hareket oldu ve birkaç ses cevap verdi:

— Merhapteyn!

— Esselâmü aleyk!...

— Merhaba ağa!...

Kahve oğlanı kısık bir sesle sipahiye sordu:

— Ağam ne ister?...

Genç sipahi, etrafına bir iki göz gezdirdikten sonra cevap verdi:

— Okkalı bir kahve... Bir de nargile doldur bana...

Nargile sözü kahvede yeniden bir tecessüs uyandırmıştı. Taş duvarlı ve loş köşelerde fısıltılar başlamıştı. İhtiyar, palabıyıklı bir yeniçeri yanındaki kulağına eğilerek fısıldadı:

— İnan olsun ki, şevketlidir. Ne de korkmaz yüreği varmış!...

— Ne şevketlisi?... Bu yiğit yüzülü sipahiye hünkâr mı sanıyorsun?...

— Dinim hakkına yemin ederim ki, hünkârdır... Yine teftişe çıktı. Sakın ağam, sakın... Hünkâra boynumuz kıldan incedir amma...

— Yine tütün araştırmaya mı geldi dersin?

— Öyle zannederim... Şu Hasan ağaya bir çitlatsak... Arka odayı kapatsın... Eğer bu levend hünkârısa kellesi hemen uçuverir.

Palabıyıklı yeniçeri karşı köşede kahvesini içen iri, şişman ve bodur bir adama doğru baktı. Gözünün birini kırptı ve başını salladı.

İri şişman adam, peykeden kalktı, birkaç adım da onlara yaklaştı:

— Ne var?...

— Levendi gördün mü?

— Gördüm... Acemiye benzer!

— Gözünü aç Hasan ağa. Acemi deyip te kanma...

Bizzat hünkârdır...

Hasan ağa, ağzını korkuyla bir karış açarak oynadı:

— Ne?... Hünkâr mı? Maazallah, maazallah... Sen yazdıysan

boz... İnanmam...

— Hasan ağa, yavaş konuş... Hünkâr değilse ben kellemi veririm.

— İşte bu sırada idi ki genç sipahi, kahve oğlanından bir kahve ve bir de nargile istemişti...

Hasan ağa gözünü fal taşı gibi açarak mırıldandı:

— Yokluyor, maazallah, maazallah!... Eğer hünkârısa... Geriye dönerek kısa ve dar merdiveni indi ve ufak bir kapıyı hızla açarak boğulur gibi homurdandı:

— Zinhar sakının... Hünkâr yukarı geldi, haydi savulun...

Sigara dumanı içinde kaybolan odada âni ve telâşlı bir karışıklık oldu... Peykelerden atlayan, elindeki çubuğu ocağa atıyor ve hızla sağdaki dar kapıdan kaçıyordu.

Hasan ağa, kahve oğlanlarından birinin kolunu hızla çekti:

Oğlan, ateş getir!..»

— Odayı dumandan kurtar, kapisını sürmele, çabuk ol...

Ve telâşla, korkuyla merdivenleri çıkınca genç sipahinin kahve oğlanıyla çektiğini gördü:

— Kahvede nargile olmaz olur mu? Elbet de vardır. Yoksa vermek mi istemezsiniz?...

— Ağam, bizde nargile yok bilâhi... Biz öyle mekruh nesneyi dükkânımızda sokmaktan korkarız...

Hasan ağa işin vahametini anlamıştı... Bu kahrolası oğlan o domuz diliyle bir çam devirirse. Mutlaka ağanın kellesini uçururdu. Muradı rabi'nin ne kurnaz, ne zeki mahlûk olduğunu kim bilmezdi ki?...

İhtiyar kahve ağası, telâşla koşarak genç sipahinin yanına geldi, kahve oğlanını kolundan hızla çekerek hafifçe eğilir gibi yaptı:

— Ağamın emri nedir? Bana söyleyin... Kulunuz kahve ağasıyım...

Genç sipahi, yumuşak bir sesle:

— Nargile istedim, dedi... Fakat uşağın dana kafalı olsa gerek... Bizde nargile yoktur, diyor...

Hasan ağa, ellerini uğuşturarak mırıldandı.

— Elbette yoktur yiğitim... Şevketli, azametli hünkârımızın emirlerle «Berkü tenbakü» (1) den bir katre bile dükkânımıza sokmayız...

Genç sipahi anlamamış gibi başını salladı:

— Nasıl, nasıl? Murad Han tenbaküyü men m etti?

— Sizin haberiniz yok mu?...

— Yoooo... Ben daha payitah-ta dün geldim...

Kahvedekiler bu muhavereyi dikkatle ve merakla dinliyorlardı. Bu levend sipahinin Dördüncü Murat olduğu kulaktan kulağa etrafa yayılmış, peykelerde oturanlar, edeple erkânla düzelmişlerdi...

Kahve ağası Hasan, genç sipahinin bu son sözünün bir düzen olduğuna kanıdı:

— Yiğitim dedi. Şevketlü ve inayetlü padişahımız, tütünü men-

kaktı...) Fakat bu levend sipahi acap o muydu? Muradı Rabi böyle oyunları da var mıydı?... Tütün içilen yeri keşfetmek için Muradı Rabi böyle halkın karşısına geçip tütün içer miydi?...

Etraftan çit çıkmıyordu... Herkes gözlerini korkuyla açmış, genç sipahiye bakıyor, bir türlü konuşmak cesaretini gösteremiyorlardı.

Bu sırada elindeki iri kahve fincanıyla gelen kahve oğlanı şaşkın gözlerle korkarak yaklaştı ve sol elindeki ateşi sipahiye uzattı...

Genç sipahi çubuğunu yaktıktan sonra, peyke üstündekilere döndü:

— Yoldaşlar, neden konuşmazsınız? Size sıkıntı verdimsem kalkıp gideyim?.. Meclisinize soğuk geldiysem müsaade edin de çekileyim?.. Neden susuyorsunuz?...

Kahvede çit çıkmıyordu. Ocakta yanan odunlar arasına keskin seslerle çatlıyor, taş duvarlara ak-seden iri kavuklu gölgeler bir lâhza bile oynamıyorlardı.

Genç sipahi uzayan bu sükkûta tekrar bozdu:

— Anadoludan henüz geldim... İstanbulun âdetlerini, meclislerini bilmiyorum... Eğer burası cemiyet kullarına mahsus ise kalkıp gideyim?.. Cevap verin de size ağır gelmiyeyim?...

Peykelerde bağdaş kuran ihtiyar, ak sakallı bir yeniçeri nihayet hafifçe mırıldandı:

— Evlât, sen tütün içmekle, bizi de boynuna alıyorsun. Gel şu çubuğu söndür, Su başının gadrine uğramıyalım...

Levend sipahi elini sallıyarak itiraz etti:

— Ne sıkılırsın be ağam?.. Hünkârın kolu bize kadar uzanamaz... Uzansa da başımızdan geçirir, kurtuluruz. Evel Allah bileğimiz sağlamdır...

Bu sipahi ne diyordu böyle? Ne demek istiyordu? Muradı Rabi bizzat kendisi olduğu halde Muradı Rabiden korkmadığını niçin söylüyordu? Kahvedekilerin ağzını arayarak yeni bir tuzak mı kuruyordu?...

Yoksa bu adam, bu genç ve levend sipahi Muradı Rabi değil miydi?...

Biraz evvel konuşmak cesaretini gösteren ak sakallı ihtiyar sordu:

— Sen kimsin evlât?.. Böyle bî-perva konuşanlar İstanbuldan olmaz, Sen nerelisin?

— Doğru ağam, ben Siyashım... Adım Süleymandır... Bana memlekette deli derlerdi... Fakat zinhar aklımdan bir noksanım olduğunu zannetme... İki gün evvel şehre geldim... Hünkârın tütün yasağını bilseydim adımımı atmazdım... Fakat şu sırada keyfimi bozmak istemedim... Bir yorgunluk kahvesinde bir çubuk tütürmek te günah mı?... Hünkâr bunu hoş görür elbet... Ne yapalım?... Elhamdülillah korkuyu içimizden atalı çok oldu, taksiratımız varsa Allah cezasını verir...

Dağlar delisi Süleymandan başkası olmayan bu genç sipahi kahvede âdetâ bir korku uyandırmıştı... Sözlerine, şivesine bakılırsa, o su katılmamış bir Anadolu Türkü idi... Fakat Muradı Rabi bu kurnazlığı yapamaz mıydı?

Kahvedekilerin içine hafif bir su serpilmişti. Öyleya, bu adam Muradı Rabi olsa, muhakkak ki tek başına buraya gelemezdi... Muhakkak ki genç hünkâr bir sürü boştancı ile, su başılarla kahveyi âni de basar, tütün içenleri derhal boğdururdu.

(1) Tütünün o zamanki ismi.

(Arkası 14. sayfada)

NAT PINKERTON

BU POLİS
SANA BENİ
SORACAK.. SÖYLER
SEN SENİ DELİK
DEŞİK EDE-
RİM

YOLLARI
TUTTUK. KAÇAK
BİR MÜCRİMİ
ARİYORUZ.
KAMYONUNU
ARİYACAĞIM.

1950, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

AMA MEMUR
BEY.. KİMSE
YOK Dİ-
YORUM.

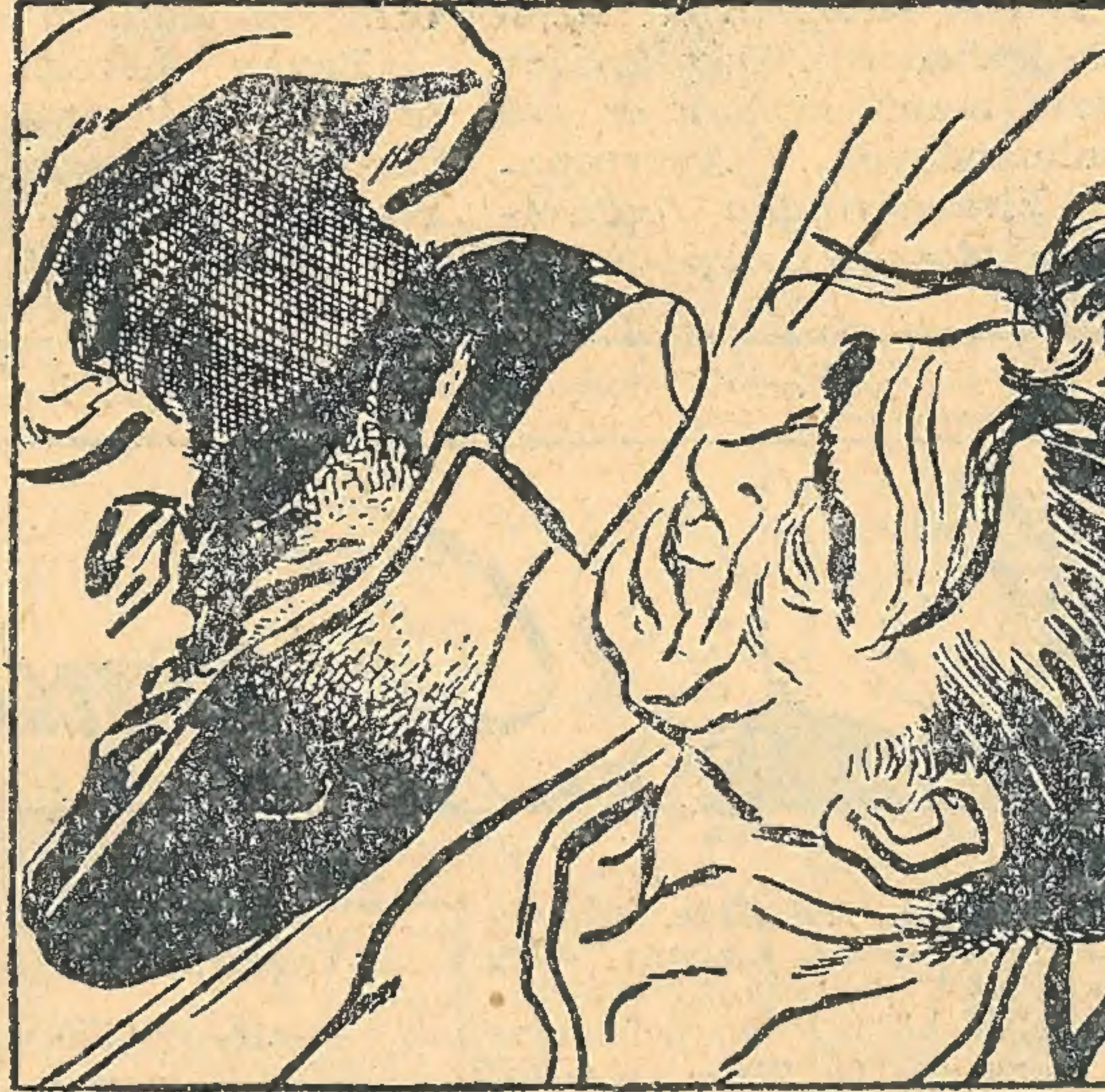

ŞİMDİ
DİREKSİYÖ-
NA GEÇ
BAKALIM.

1950, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

AMA SINYOR.. BİR POLİSE
VURDUNUZ. BU ÇOK
AĞIR
BİR...

1950, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

BU
DA GEBER
Dİ.. YOLA
YALNIZ ÇIKI-
YORUM. HEM
DE KAMYON
İLE..

BENİ DÖVDÜ. ŞOFÖRÜ VURDU.
ÇABUK..
YOLA ÇIKALI
ANCAK BİR
İKİ DAKİKA
OLDU.

BENARESLERİN VİLLÂSINA
YAKLAŞMIŞ OLA.
ÇAĞIZ. POLİS-
LER DE ARKA-
DAN YAKLAŞI-
YOR. BURASI
MUNASİP..

ARKASI VAR

1950, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

Kendi Düşen Ağlamaz

Yazan: Alphonse Allais

Çeviren: Sayhan Bilbaşar

A partmanın birinci katındaki daire bir dişçi tarafından yeni tutulmuştu. Diş tabibinin adı Sargent'ti ve kendisi en az Apollon heykellerinde temsil edilen delikanlı kadar yakışıklıydı. Otuz iki yaşında bulunuyordu ve beyaz gömleğini çıkarıp da, daima en son modaya göre yaptırdığı kostümlerinden birini giyerek sokaka çıktı mı, kadınlar ve genç kızlar her şeyi unutup dönüp arkasından bakarlardı.

Aynı apartmanın ikinci katında Bay ve Bayan Lecock ailesi oturmaktaydı. Bayan Lecock için dişçi Sargent erkekler arasında neyse, kendisi de kadınlar arasında odur denebilirdi. Omuzlarına kadar dökülen sapsarı ve parlak

saçları, iri yeşil gözleri, en iyi huylu kadını bile kıskançlıktan kudurtacak kadar endamlı bir vücudu vardı. İnsan fizyonomisini müsbet ve menfi diye iki kutba ayırdığını takdirde bu iki şahsa müsbet kutbun en ileri sıralarından ikisini vermek icabederdi. Bay Lecock ise, maalesef menfi kutbun en gerideki sıralarındaydı... Apartmanın diğer kiracılarından bahsetmeğe lüzum olmadığı için onları

atlıyoruz.

Dişçi Sargent Bayan Lecock'a merdivenlerde rastladığı zaman hep: «Ne fevkalâde bir kadın» diye düşünürdü, «Böyle bir kadınla beraber bulunurken insanım hiç canı sıkılmaz.»

Bayan Lecock da bu esnada muhakkak ki aynı şeyleri düşünüyor olurdu. İnsan ruhunu kâfi dercede tanıyan Bay Lecock ise bu gibi düşüncelerin bazı kafaları

sık sık ziyaret ettiğini kuvvetle tahmin eder ve bu yüzden içine dolan kıskançlık onu yiyip bitirirdi.

Günün birinde Bayan Lecock fazla tereddüdü mânâsız buldu ve doğrudan doğruya teşebbüsü ele alarak kocasına:

— Dişim çok fena ağrıyor, dedi. Aşağıya Bay Sargent'in muayenehanesine inip de bir ilaç koydursam hiç fena olmayacak.

Sonra kapıdan çıktığı gibi merdivenleri inmeğe başladı. O zaman Bay Lecock düşündü. Karısının dişleri inci gibiydi. İçlerinden birinin ağrımağa başlamasını zannetmek safdillik olurdu. Şu halde karısı aşağıya sırf yakışıklı dişçiyle muhabbet etmek için mi inmişti. Şakağındaki damarın şiddetli şiddetli atmaya başladığını hissederek kapıdan fırladı.

Kapıyı ona bizzat Bay Sargent açtı ve sordu:

— Buyurun, bir arzunuz mu var?

Bay Lecock şimdi müşkül bir vaziyette bulunuyordu. Karısını kontrol etmeğe geldiğini söyleyemezdi; ya. Alelâcele:

— Dişlerinden birini çektirmek istiyorum, dedi.

Bay Sargent onu dişçi koltuğuna oturtuktan sonra sordu:

Hangisi?

— Şuradaki.

Bay Lecock parmağıyla lâalet-tayin bir dişini göstermişti. Dişçi bu defa da:

— Canınızın yanmasına tahammülünüz var mı? dedi. Yoksa anestezi yapmamı mı istersiniz.

Bunun üzerine kloroformlar, metil klorürleri; kısacası envai çeşit uyuşturucu ve uyutucu madde Bay Lecock'un ağzına burnuna yağmur gibi yağdı.

Biraz sonra, yan odada Bayan Lecock, üzerine eğilen yakışıklı tabibe:

— Ne yapıyorsunuz, ya kocam gelirse, diye itiraz ederken öteki:

— Ondan yana hiç endişeniz olmasın. İçerde, derin bir uykuya dalmış bulunuyor, diye cevap veriyordu. Ne yapalım, kendisi öyle arzu etti.

TELEFONDA

— Alo Toto'cuğum, annen evde mi?
— Hayır efendim evde yok.
— Ya baban?
— O da biraz evvel çıktı.
— Büyük ağabeyin?
— O da yok... Evde benden, büyükannemden ve kediden başka kimse yok. Ben dedikodu yapmak için küçüğüm; büyükannemin kulaqları işitmez; kedi de konuşmaz.

ÇABUK SAKLAN

Maryüs ve Olive kamp yapıyorlarken, çadırları bir gece sıvrisineklerin istilasına uğradı. İki arkadaş onları bin güçlkle defettikten sonra, bir daha gelmemeleri için ışığı söndürdüler. Sonra, tam yatmak üzereydiler ki Maryüs'ün gözüne bir ateş böceği ilişti. Hemen bağırdı:

— Çabuk saklan Olive, sinekler bizi fenerle arıyorlar.

Katherine Smuth fevkalâde şirin ve cıvı pıvı bir lskoç kıızıydı; Willy Kenneth de yakışıklı, iyi bir iş sahibi olan bir lskoç delikanlısı

Onun için Katherine ile Willy evlenmeğe karar verdikleri zaman bütün kasaba halkı bu habere sevindi ve evlenen gençler kendi öz çocuklarıymış gibi bayram yaptılar.

Düğün günü ufak tefek ve pembe boyalı kilise pek kalabalıktı. Katherine ile Willy'yi tanıyan tanımayan herkes en yeni elbiselerini giyip kiliseye, onları birleştiren merasimi görmeğe gitti. Dışarı çıktıkları zaman, cömertlik lskoçların başlıca vasıflarından biri olmadığı halde, başlarından aşağı bol bol piring serptiler.

Ama Katherine'ciğin bir üzüntüsü vardı. Babası öldü öleli ona ikinci bir baba gibi davranmış olan Paddy amcası, şiddetli romatizma ağrıları yüzünden yatağa bağlanmış olduğu için, Edimbourg'dan merasim için gelememişti. Maamafih gönderdiği tebrik kartında, ilk fırsatta genç evlileri görmeğe geleceğini yazıyordu.

Bu fırsat zuhur etmekte gecikmedi. Çünkü yaşına rağmen dinç bir adam olan Paddy amca hastalığını kısa zamanda yenmesini bilmişti.

Yazan: Georges Questiau

Çeviren: Yavuz Kaynak

Katherine amcasını tren istasyonunda karşıladı, ve beraberce eve geldiler. Paddy amca evin duvarlarına tırmanmış olan yeşil sarmaşık kümelerinden pek hoşlanmıştı. İçerde, Kathy'nin zevkle döşemiş olduğu odaları teker teker gezdikçe hayranlığı büsbütün artıyordu.

Ama yatak odasından içeri girdikleri zaman suratı birden değişiverdi. İki ayrı karyolayı göstererek:

— Bunlar da nedir? diye sordu.

Katherine:

— Willy ile benim yataklarımız, diye cevap verdi.

— Niye böyle ayrı ayrı karyolalarda yatıyorsunuz?

— Daha sıhhiymiş; öyle dediler.

— Modernliğin icabatından biri ha! Halbuki bana iki genç insanın ayrı ayrı yerlerde yatması ayıp gibi geliyor...

Sonra Paddy amcanın dikkatini söminenin üzerindeki gümüş vazo çekti. Onu eline alıp muayene ettikten sonra:

— Kıymetli bir şey, dedi. Nereden

buldun?

— Kuzinim Daisy hediye etti. Sonra aşağıya indiler ve Willy de artık gelmiş olduğu için yemek masasına oturduklar... Paddy amca yeni evlilerin davetlisi olarak bir gece kaldıktan sonra Edimbourg'a döndü ve işine gücüne daldı... Bir ay kadar sonra Katherine'nden bir mektup aldı. Genç kadın mektupta şöyle diyordu:

"Sevgili amca,

"Uzun mektupları okumaktan hoşlanmadığımı, bildiğim için doğrudan doğruya size bu satırları yazmama sebep olan şeyden bahsedeyim... Çok kıymetli bulduğunuz vazo vardı ya; onu kaybettim. Nerede olduğunu bir türlü bulamıyorum. Kocamla bütün köşe bucak aradık... Onu çok seviyordum. Edimbourg'daki antikaçılarda bir arayın, belki eşini bulabilirsiniz."

"Tombul yanaklarınızdan öperim.

Katherine"

Paddy amca mektubu okuduktan sonra gülümsedi ve evden çıkarak postanenin yolunu tuttu. Oraya varınca şu mealde bir telgraf metni yazıp yeğeni Katherine'nin adresine gönderdi:

"Mektubu aldım. Üzüntü yersiz. Çünkü iki ayrı yatağın sırrını çözmek için vazoyu, Willy'nin karyolasındaki i-ki şiltenin arasına koymuştum."

GİZLİ VAZİFE !..

ÇİFTLİKTE
ROZİN, ANNE
SİNİ BULMA-
DAN RAHAT
EDEMİYECE-
ĞİNİ SÖYLE-
Dİ.. ŞAKO
BİLA VE
ROZİN İNDİ!
ANAYI BUL-
MAGA ÇIK-
TILAR. 185

YOLUNUZ AÇIK OL-
SUN. İNŞALLAH
ANNENİ BULURSUN.

ÜÇ ATLI ÇİFTLİKTEN HENÜZ AYRILMIŞLARDI. İÇERİ
YÜZÜ GÖZÜ TOPRAK İÇİNDE BİRİ GİRDİ.

SEN KİMSİN
NEYE GELDİN?

BEN GONZALESİM
ADIMI DUYMUŞ-
SUNDUR.

GEL GEL.. ALENLE MIŞE-
LİN SENİ BENZETECEK
LER..

BU SIRADA HAYDUTLAR İNDİ.
ANAYI BULDULAR. KADIN ONLA-
RA PETROL ÇIKAN
YERİ GÖSTERDİ.

İYİ.. KOCAKARI
BİZİ ALDATMA-
MIŞ.

GÖZÜN PARLAMASIN.. BEN SİZİ BURAYA
GETİRMEKLE PROJEMİ TAHAKKUK ETTİR-
DİM. ŞİMDİ HEPİMİZ BATAKLIGIN
İSTÜNDEYİZ. HEPİMİZ

ÇAMURLARA GÖMÜ-
LECEĞİZ. BURADAN
KURTULMANIN ÇA-
RESİNİ YALNIZ
BEN BİLİRİM..

BAK.. DEMİN Bİ-
RAKTIGIMIZ OTO-
MOBİL YAVAŞ
YAVAŞ GÖMÜLÜ
YOR.

VAY HAIN
KARI VAY...
SAHİ BE

BİRİ BURADAN KURTARMAZ.
SAN SENİ CAYIR CAYIR
YAKARIM.

BİR DENE
ATEŞ BENİ
YAKMAZ.

PEREA.. SINIR.
LENME.. KADINI
ZORLA YOLA GE-
TİRE MEZSİN
HEPİMİZ MAHVOLU
RUZ.

HELE KUR-
TULMANIN
BİR BAŞKA
ÇARESİNİ
BUL..

DEDİM A..
BENİ YA-
KAMAZSI-
NIZ DİYE..

BU SIRADA ANDRE VE FERRANT
TAYYARELERİYLE ÇİFTLİK
CIVARINA
KONDULAR.

MİŞELİN
NEREDE
HAIN
HERİF

ALLAHIM
ANDRE
GELMİŞ

VIDALİS ARTIK HALİNİ
İSLAH ETTİĞİNİ VE BAŞ-
LARINDAN GEÇENLERİ AN-
LATTI.

ANDRE YİYECEK BULMAGA GİTTİ. BİLA
VE KIZIM ANASINI ARİYOR BENDE ÇİFTLİĞİ
HAYDUTLAR BASMASIN DİYE
BEKLİYORUM.

ÖYLEYSE BİZ
DE ROZİNİN
YARDIMINA
GİDELİM

BU SIRADA UMULMADIK BİR NADİSE
OLDU. POSTACI GONZALESİ TANDI.
ÜZERİNE YÜRÜDÜ

İSTE BAŞIMA FELÂ-
KETLERİ GETİREN
HAIN NAMUSSUZ
HERİF..

185

GONZALESİ POSTACININ
ELİNDEN GÜÇ KURTAR
DILAR

BIRAKIN..
BIRAKIN..
KIZIMIN
İN TIRAMINI
ALAYIM.

BEN ÜMİDİMİ KAYBETMEDİM.
ANNEMİ BULACAĞIZ.. GÜZEL
VE FERAH GÜNLERİN YAKIN
OLDUĞU İÇİME DOĞUYOR..

ARKASIVAR

MANDRAKE

UĞURSUZ ZÜMRÜT

PRENSES NARDA'YA
AVRUPADAN GE-
LEN DELEGELER
BİR MİRAS GE-
TİRDİLER.

NARDA MEMNUN DEĞİL
GİBİSİN.. HALBUKİ ŞAHA.
NE BİR YÜZÜK.. BAHİ
BİÇİLMEZ BİR ŞEY OLSA
GEREK

ÖYLEDİR.. AMA
UĞURSUZ BİR
YÜZÜK.. LÂNET-
Lİ OLDUĞUNU
SÖYLERLER..

MÜTEVEFFA TEYZENİZ KÖREYN
GRANDÜŞESİ SOFİYA'NIN VASIYET-
NAMESİ MUCİBİNCE MEŞHUR
KAVRUN ELMASI SİZİN MALINIZ
OLMUŞTUR

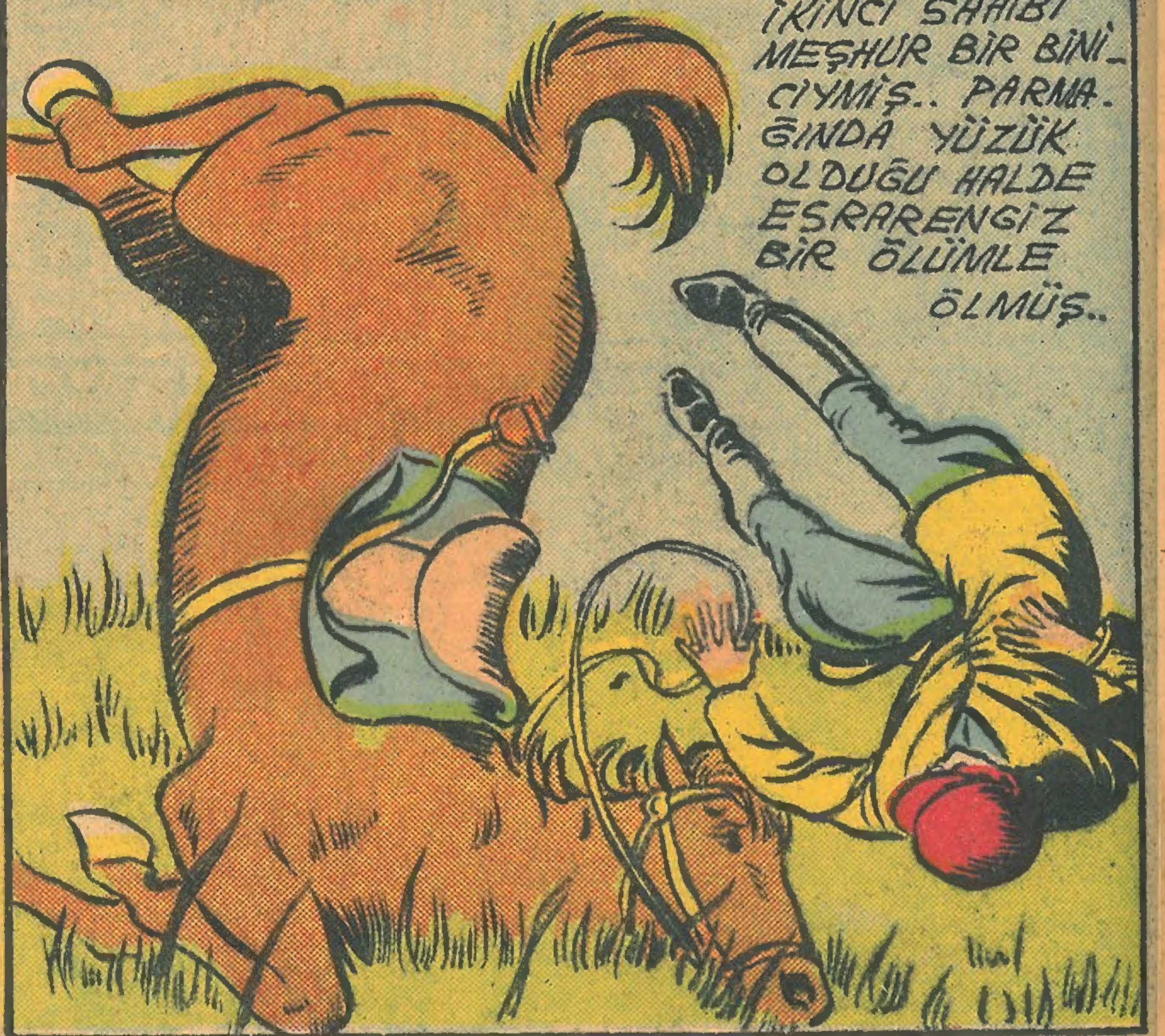
ZAVALLI SOFİYA
TEYZECİĞİM..
HALBUKİ ASLİN
DA BENİ PEKİ
SEVMEZDİ

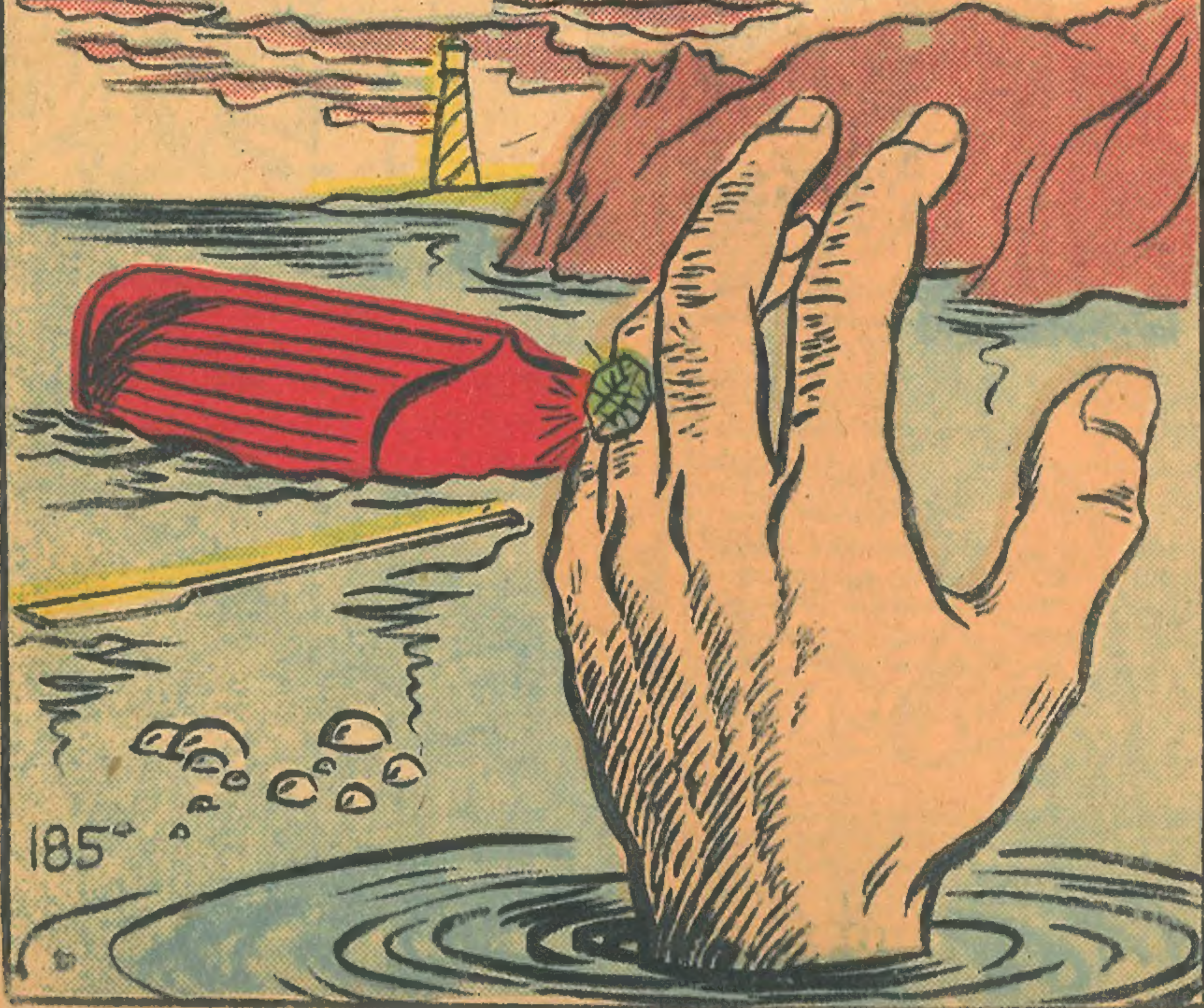
NESİLLERDENBERİ BİZİM AİLEDEYİMİŞ.. PAR-
MAĞINA HER TAKANA UĞURSUZLUK GETİRMİŞ..
İLK SAHİBİ MEŞHUR BİR DAĞCIYMIŞ

İKİNCİ SAHİBİ
MEŞHUR BİR BİNİ-
CİYİMİŞ.. PARMA-
ĞINDA YÜZÜK
OLDUĞU HALDE
ESRARENGİZ
BİR ÖLÜMLE
ÖLMÜŞ..

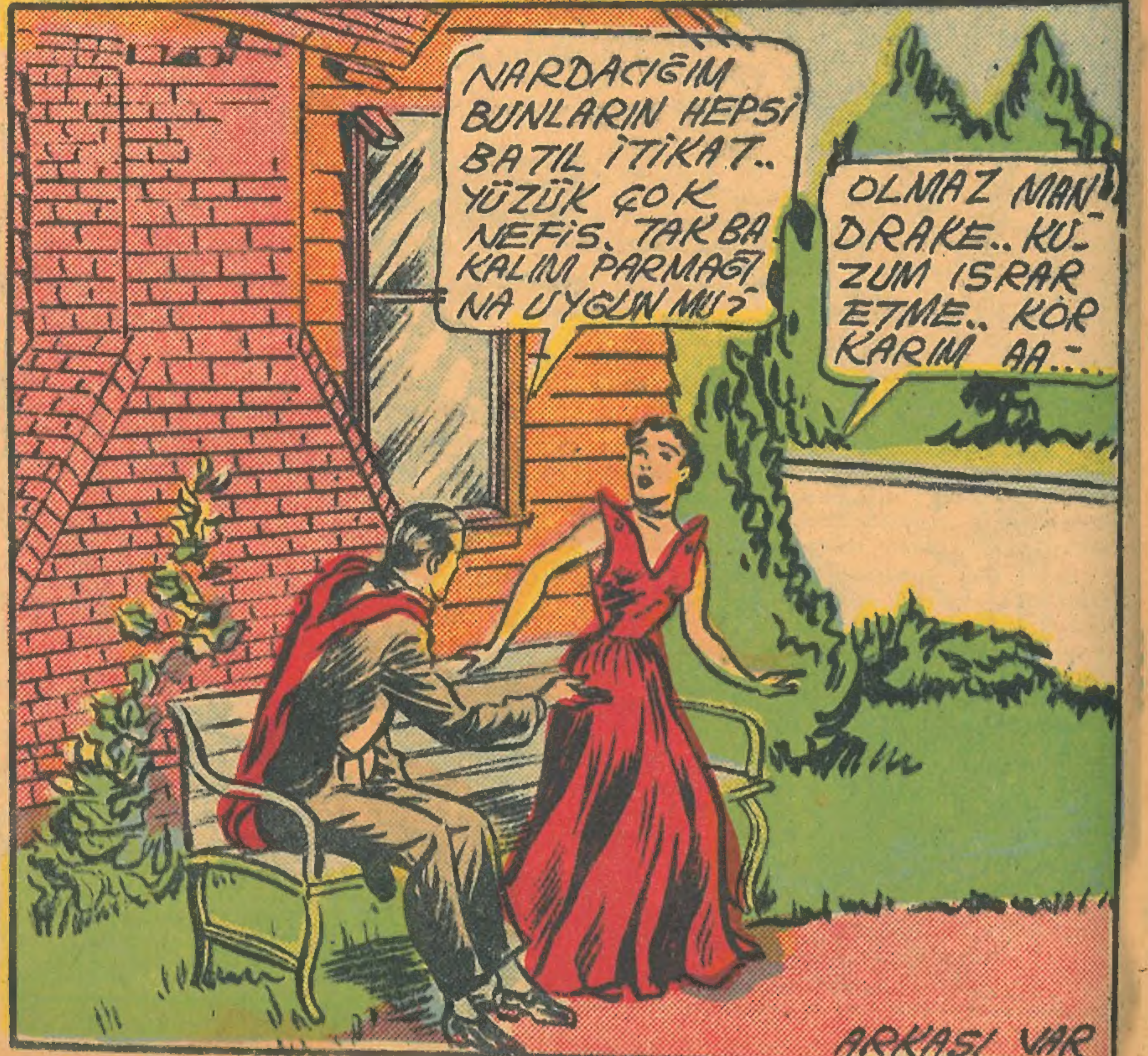

BU YÜZÜĞÜ PARMAĞINA TAKAN HERKES FECİ
BİR ŞEKİLDE ÖLMÜŞ. SOFİYA TEYZEMİ ONU TAK-
MAĞA CE SARET EDENİMEZ. KASADA SAKLADI.

NARDACIĞIM
BUNLARIN HEPSİ
BATIL İTİKAT..
YÜZÜK ÇOK
NEFİS. TARKA
KALINI PARMAĞI-
NA UYGUN MU?

OLMAZ NAR-
DRAKE.. KÜ-
ZUM İSRAR
ETME.. KÖR
KARIM AA...

ARKASI VAR

AŞK YAŞIYACAK

DÖRTBİN DOLAR.. LUCİA-
NA İLE DERHAL ENLE..
NEBİLİRİM. HEM BU
HAVAYA KÖTÜ DE DE..
NEMEZ.

BANA ON DAKİKA
MÜSAADE EDİN
DÜŞÜNEYİM..

TEŞEKKÜR EDERİM. TEKLİFİMİ KA-
BUL EDECEĞİNİZDEN EMİNİM.

LUCKİ HEMEN LUCİANA'NIN YANINA KOŞTU.

ŞAKA DEĞİL.. TAM
DÖRT BİN DOLAR..
TAM ON AYLIK KAZAN-
CIM.. HEMEN EV-
LENİRİZ..

SEN ÇİLDİRMİŞSİN.. BU
GECE UÇMAK MUHAKKAK
BİR ÖLÜME GİTMEK DE..
MEKTİR.. ÇOCUKLUĞU BI-
RAK.. BEN.. BEN..

BEN SENİ HAKİKA-
TEN SEVİYORUM LUCKİ..
SENİN BU KISKANÇLIK-
LARIN VE ÜZÜNTÜLE-
RİN BOŞUNA.. NE
YAPALIM.. EVLENMEMİZ
GEÇ OLSUN DA GÜÇ
OLMASIN..

BENİMLE ŞİMDİYE
KADAR HIÇ BÖYLE SA-
MİMİ KONUŞ-
MAMIŞTIN..
TEŞEKKÜR
EDERİM
LUCİANA..

MAALESEF TEKLİFİNİZİ
KABUL EDEMİYECEĞİM Mİ..
YÜDGESTON..

NASIL?.. ANLA-
DIM.. ARAYA BU
SERSEM GİRDİ
FİKRİNİZİ ÇELDİ

NE DEDİNİZ? SERSEM Mİ ?
EĞER BÖYLE BİR HAKKI KEN-
DİNDE GÖRÜYORSAN TEK-
RARET BAKAYIM.

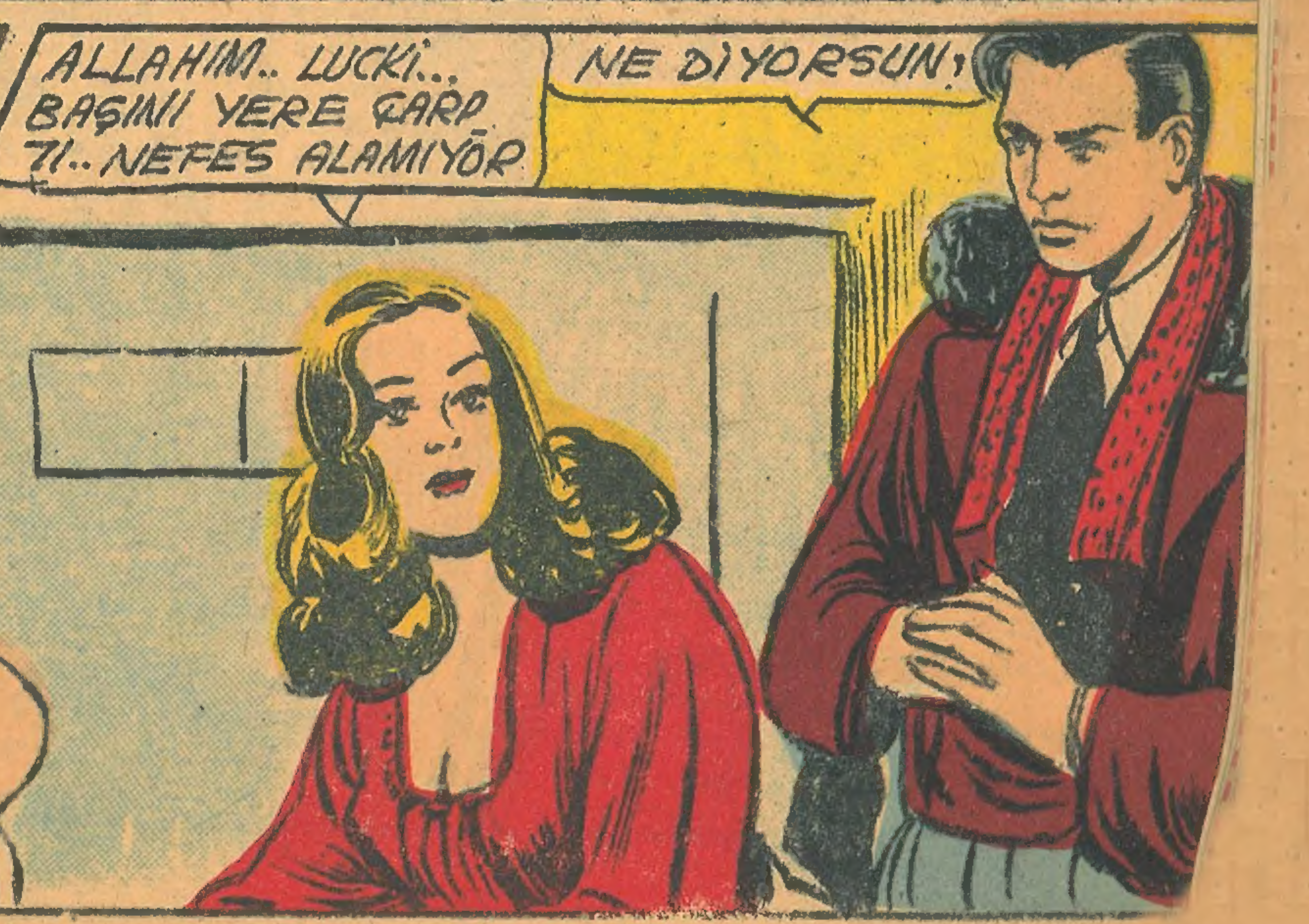
EYET SERSEM DEDİM.. YÜZ
KERE DE
TEKRARLA-
RIM..

LUCKİ NE YAP-
YORSUN?

BU HERİFE
KÜÇÜK BİR
DERS VER-
MEK LÂZİM

AH!

ALLAHIM.. LUCKİ..
BAŞINI YERE ÇARP-
TI.. NEFES ALAMIYOR

NE DİYORSUN?

BU HAKİKAT KARŞISINDA LUCKİ'NİN
AKLI BAŞINA GELDİ.

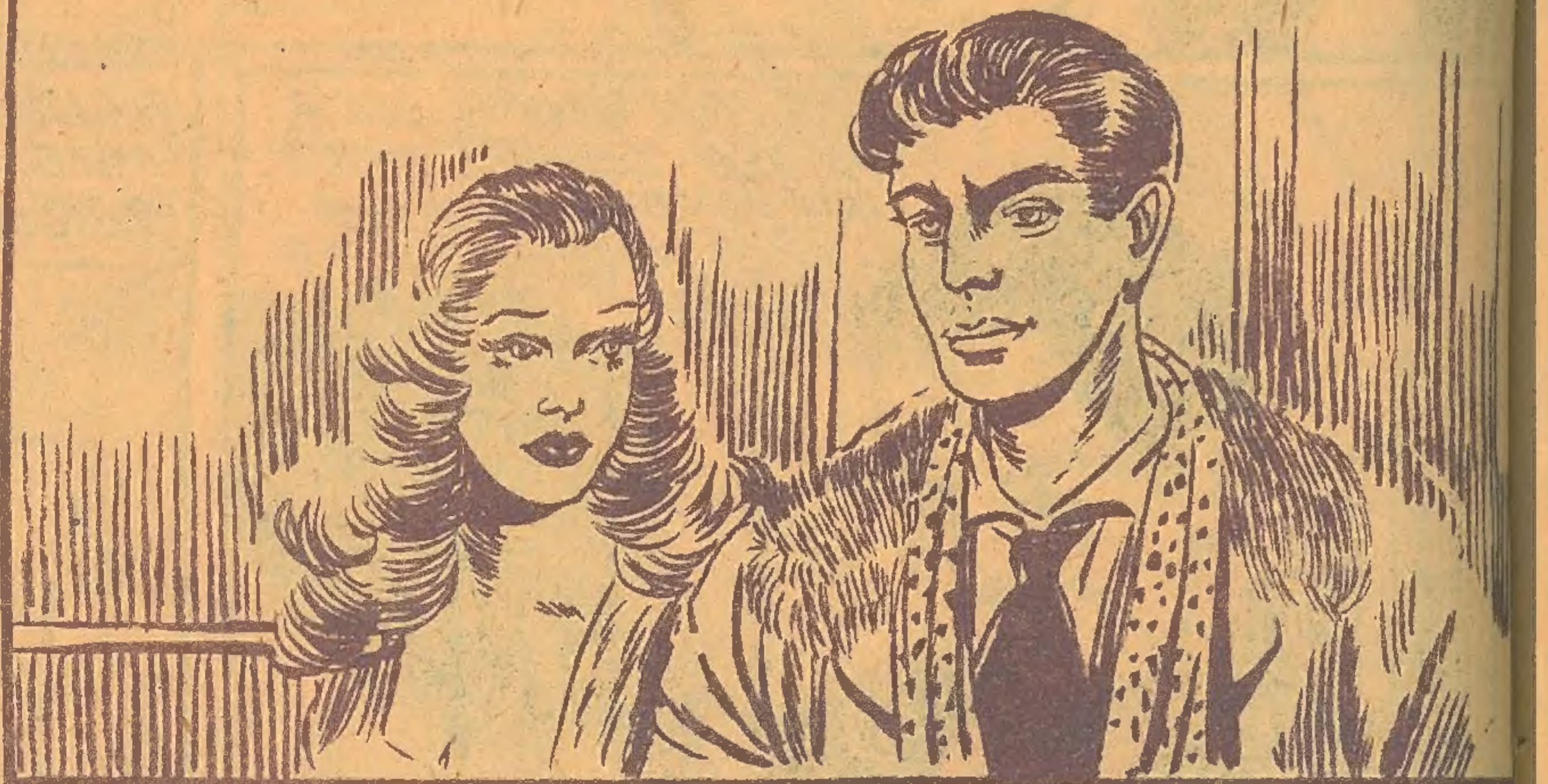
ALLAHIM.. BİR KATİL
BİR KATİLİM..

2/2

LUCKİ.. KAYBEDECEK
BİR DAKİKAMIZ YOK..
KAÇ.. KAÇMALISIN
BURADAN..

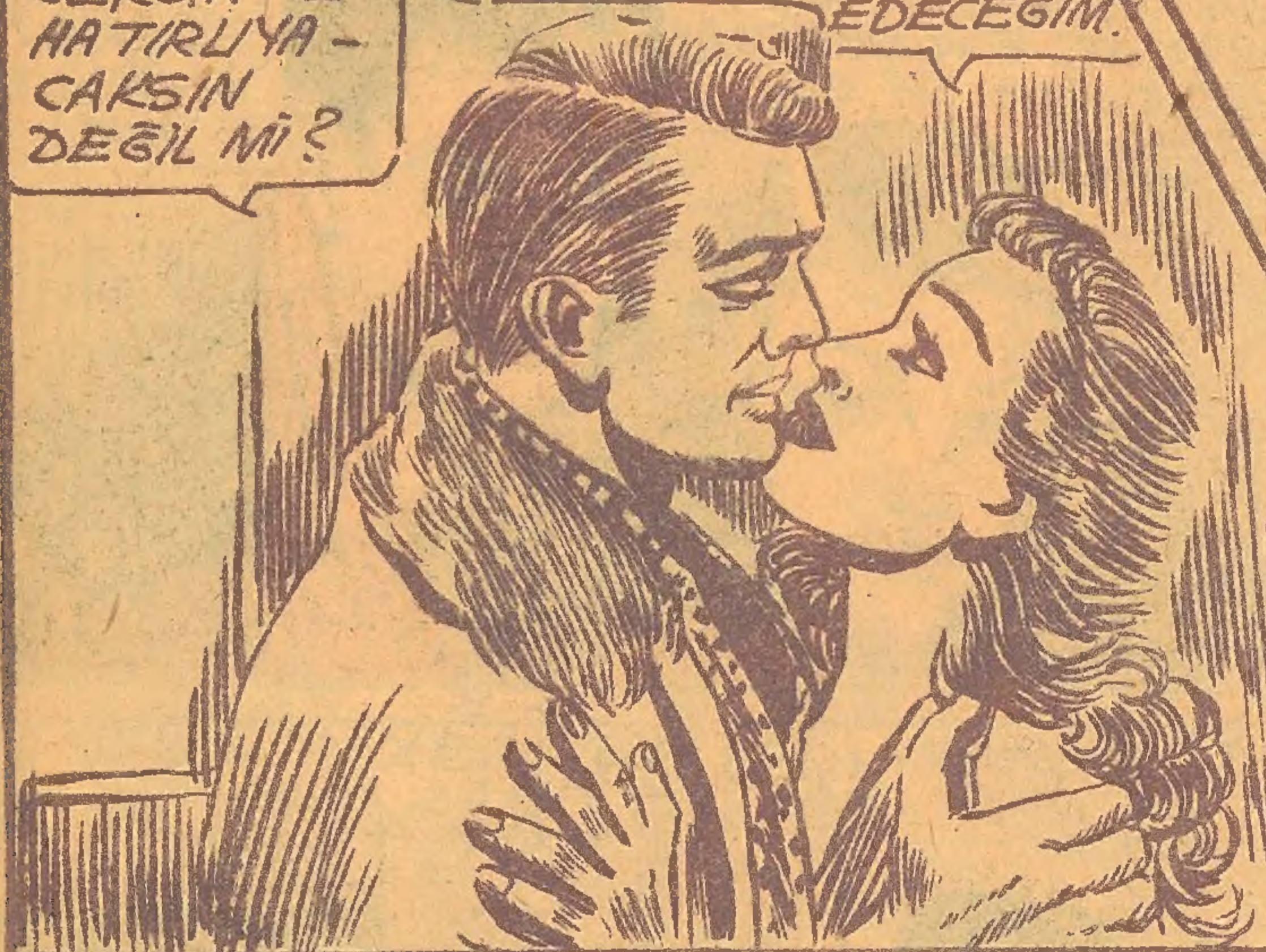
EYET.. EYET.. FAKAT
NEREYE GİDEBİLİ-
RİM? BENİ YANINDA
KİM BARINDIRIR..
GİDİYORUM.. GİDİ-
YORUM LUCİANA..

LUCKİ DAHA DA ARTMIŞA BENZİYEN FIRTINAYI
ALLAHA İSMARLADIK LUCİA
NA... İNŞALLAH YİNE
GÖRÜŞÜRÜZ.

LUCİANA..
BENİ SEVE-
CEKSİN VE
HATIRLIYA-
CAKSİN
DEĞİL Mİ?

SEN DAIMA KAL-
BİMDE YAŞAYACAKSIN.
SENİ HEP MUDAFAA
EDECEĞİM.

ÖLÜ BİR ADAM.. ALLAHIM BU İŞ NASIL SONA
ERECEK? HALBUKİ LUCKİ GÜNAHSIZ. ONU
KURTARMAK LAZIM..

185/2

LUCİANA NE OLDU?
LUCKİ'NİN DIŞARIDA
DELİ GİBİ KOŞTUĞUNU
GÖRDÜM
SORMA JAN..
MÜTHİŞ BİR ŞEY..

ARKASI VAR.

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın Kemaletti'nin Tuğcu

SAYI : 35

İmdi o benim için bir çocuk-
tan farkıydı. Onu kurtarmak
istiyordum. İlk ve kuru örtü-
lere sardık. Bacaklarını kendi e-
limle, temiz sularla yıkadım, ku-
ruladım. Yatağına uzattım. Baş
ucunda saçlarını kurulu-yordum.
İren inliyerek gözlerini açtı.
Anlıyamyordu. Ayak ucunda hiç-
kırın Olganın kederinin sebebini
bile bilmiyordu.

Bizans'tan yüz geviren Tanrı
onu korumuştı. Bakındı bakındı
ve uyudu. Bütün gün ve o gece
taş salonda bekledim. Bana iyi ol-
duğunu Olga haber verince odama
indim. İren herhalde bu ikinci de-
fa kollarına düşmekten pek utan-
mıştı. Onu sabahın erken saatinde
görmeğe gittiğim zaman yüzüme
bakamıyordu. Bu yüz şimdi tama-
miyle pembe ve mahçuptu. Ben de
onun narin vücudunun elbisesi al-
tında saklanan güzelliklerini son-
radan hatırlıyorum. O beyaz fildi-
şinden, binbir özentî ve zevkle o-
yulmuş, Allah tarafından can ve-
rilmiş bir güzellik heykeli, bir
şaheserdi.

İnsan bu kıymetli vücade elini
değdirmeye kıyamaz, onun bir
hayal gibi silineceğini sanırdı. Ba-
na kirpiklerini kaldırmadan soru-
yordu:

— Panayya niçin düştü?
— O ağır gerçeveyi bu heyecan
içinde ve günlerce ağ, uykusuz
kalmış insanlar elbette taşıyamaz-
lardı.

— Tanrının Bizans'tan elini
çektiği anlaşıyor değil mi?

— Ulu Tanrı Bizans'tan elini
çekeli çok olmuştur Prenses.

— Bütün bu zavallı insanların
günahı nedir ki bu kadar ıstırap
ve cismanî eziyet gördükten sonra
bir de düşman ayağının altında
kalacak?

— Ulu Tanrının işine karışıl-
maz Prenses İren. Bu adaleti ilâ-
hiyenin bir tecellisi olabilir. İn-
sanların hatası torunlarına kadar
uzanır. Ulu Tanrı insanlara akıl
verirken hareketlerinden de mesul
olduğunu bildirmiştir. İmparator
bütün bu halkı kurtarabilirdi. O
kendi şerefini feda etseydi, bu ye-
ni doğmuş masum yavrular, bu za-
bedbaht emzikli kadınlar, bu za-
valî ihtiyarlar bu eziyetleri çek-
miyeceklerdi.

Bu sözümün tamamiyle haklı
olduğunu gören İren içini çekti.
Şimdi o da benim gibi düşünüyor
ve mırıldanıyordu:

— Şerefle ölmek için bu kadar
insan feda edilir mi? Şu anda Bi-
zans teslim etse belki Mehmet
Bey şehri yağmadan ve insanların
öldürülmesinden vazgeçer.

— Muhakkak vazgeçerdi Pren-
ses. Fakat şu bir avuç müdafinin
hırsı Bizans mahvedecek. Bu fe-
laketi görmemek için Bizans'ta ol-
mamak isterdim.

— Beni bırakıp gitmeyi mi dü-
şünüyorsunuz Yusuf Bey?

— Sizi mi? Hayır. Ölmek mu-
hadderse birlikte öleceğiz.

İren kirpiklerini kaldırdı. O an-
da bile kadınca bir zaaf gösterdi:

— Siz çok genç ve çok güzel

bir erkeksiniz. Bir Bizanslı kız
için kendinizi ölüm tehlikesine at-
manız doğru mu?

— Hayatım o Bizanslı kızın yo-
luna feda olsun. Onu inciltmeden
kurtarabilirsem ne mutlu bana.
Bunu yapamazsam yaşamak neye
yarar.

İren irileşmiş gözlerle bana ba-
kıyordu. Gözlerinin içi yine dolu-
yor, yaşlar güzel gözlerini beyaz-
latıyordu.

— Sonra, beni kurtardıktan
sonra?

— Daha sonrası artık sizin is-
teğinize bağlı bir iştir Prenses.

İren yine düşündü ve mırıltı
halinde:

— Korkuyorum, dedi. Çok kor-

kuyorum. İnsan ölüme ne kadar
yakın olursa hayata okadar fazla
bağlanıyor.

HAZIRLIK

Bizansın son günlerinde yaşa-
dığımızdan emindim. Şehrin mu-
kavemeti gittikçe zayıflıyordu. Za-
ten idareden memnun bulunmayan
halk açlık ve sefaletten kırılıyordu.
Maneviyatları sıfıra im-
mişti. Lâtin kilisesinin dinlerine
müdahalesi onları savaştan önce
gücendirmişti.

Kahramanca dövüşmesine rağ-
men herkes İmparatoru sevmiyor-
du. Mehmet Beyi onun gücendirdi-
ğini düşünüyorlardı. Eğer o Pren-
s Orhan için fazla tahsisat istemese
onu Anadolu'ya salıvermekle teh-
dide kalkmаса, Mehmet Beyle iyi
geçinme yollarını arasa bu felâ-
ketler olmayacaktı.

Yavrularının ağıltan kıvran-
dığını, yanında sevgililerinin öldü-
ğünü gören Bizanslılar şimdi Bi-
zanslı düşünmekten çoktan uzak-
tılar. Surların üzerinde çarpışma-
ları belki yalnız can korkusundan
ileriye geliyordu. Kızgın muhasara
ordusunun canlarına dokunmayaca-
ğını bilseler duvarlardan atlayıp
bir bir kaçarlardı.

Ok yaydan çıkmıştı. Ağıltan

ölmiyenlerin bir kısmı kılıçtan
geçirilecek ve diğerleri esir düşe-
ceklerdi.

Ben, konakta, ilk girecek asker-
lerin ve onların takip edecek ça-
pırcuların gözleri kararmış insan-
lar olacağını ve onları durdurtma-
nın mümkün olamayacağını düşü-
nerek bir müdafaa hazırlığı yap-
mağa başlamıştım.

İrene söylediğim gibi konağa
gekmek için bir bayrak ve kendime
bir Türk elbisesi tedarik ettim.
Mümkün olduğu kadar yiyecek ve
silâh temin ettim. Tek başıma da
olsa saatlerce müdafaa yapabile-
cektim. Bu arada yepyeni Bizans
altınları da hazırladım ki yağmada

Limanda bazı kadirgaların Ga-
lata kıyılarında olmalarına rağmen
Bizans'tan kaçmak isteyenleri top-
lamağa hazır bulunduklarını anlı-
yordum. Şehrin zenginleri karga-
salık sırasında kendilerini bu ka-
dirgalara atmak için hazırlanmış-
lardı.

İçimde Bizansın felâketine se-
bepe olduğuma dair bir azap vardı.
Gerçi ben ancak vazifesini yapan
bir insandım. Ben olmasam da bu
işler aynı şekilde görülecekti. Fa-
kat bir Türk olduğum ve aralarım-
da yaşadığım için vicdanımda bir
ıstırap yaşıyordum. Zaten bu ıstırap
yüzünden İmparatora dostça ve
hürmetle muamele ediyor, bitkin
bulunan halka elimden geldiği ka-
dar yardım yapıyordum.

Benim suçum yerli Rumlardan
zengin insanların suçu yanında hiç
sayılırdı. Onlar kendi soydaşlarına
ve vatanlarına paralarını sakla-
makla ihanet ediyorlardı.

Mayısın yirmi yedinci günü-
dü. Bartolome sabahın pek erken
bir saatinde konağa gelmişti. Yüzü
mutad neşesinden mahrumdu. Kaş-
ları çatık ve bakışları pek emni-
yetsizdi. Aramızda şöyle bir konu-
şma geçti:

— Yusuf Bey, Türk ordusunun
şehre girmesi artık belki pek yak-
laşmıştır.

— Bana da öyle geliyor Barto-
lome usta.

— Mehmet Bey şehri yağma et-
tirecektir.

— Eh, bütün muhasara sonun-
da teslim olmadan mağlup olanla-
rın göreceği budur.

— Evet. Zaten İmparator bazı
Türk esirlerini de duvarlarını üs-
tünde astırdı. Bu Mehmet Beyi
çok kızdırmış olacak.

— Bütün bunlar olmasa da
yüz binlerce çapulcunun katıldığı
bu ordu bir iki gün canavarlık e-
decektir.

— Yusuf Bey, ben ne olacağım?

— Sen mi Usta Bartolome?

Tanrı alına ne yazmışsa öyle o-
lacaktır.

— İnsan tehlikeyi görünce ona
karşı tedbir de almalı.

— Yiyeceklerini sakladığın
mahzene gir, orada beş altı gün
bekle.

— Ne mahzen kalır, ne Barto-
lome. Birkaç kuruş paramı bir ye-
re gömdüm. Benim Mehmet Beye
çok hizmetim vardır. Beni sen
koru Yusuf Bey.

— Elimden geleni yapmaktan
gekinmem.

— Yusuf Bey, sen beni bu fır-
tınadan kurtar. Sana bin Bizans
altını veririm.

— Senin gibi milyonlar sahibi
bir adam canını düşünürken ke-
sesinin ağzını daha çok açmalıdır.

— İki bin Bizans.

— Bu kadar paraya yalnız a-
yaklarını korumağı kabul ederim.

— Beş bin Bizans...

— Eh, dizlerine kadar çıktık.
Fakat yalnız şu göbeğin on binden
aşağıya muhafaza edilemez.

Bartolome buram buram terli-
yordu.

— Yusuf Bey, emin olunuz bu
savaş benim işimi pek bozdu.

— Bozabilir amma sen şöyle
bir silkinsen etrafa milyonlar sa-
cılır.

— Beni kurtarmak için ne is-
tiyorsun, onu söyle.

— Ben mi Usta Bartolome, ben
senden para istemiyorum. Seni
kurtarmağa çalışacağım. Buna
karşılık seni müslüman yapacağım.

Bartolome başını eğdi.

— Ben sırasında İsevi, sırasın-
da Musevî, sırasında Müslüman ol-
muşumdur. Fakat bunları sadece
işimi yoluna koymak için yaptım.
Yoksa benim ne Musaya yarar ta-
rafım vardır, ne de Muhammede.

(Arkası var)

KONKİTA GEÇ KALMIŞTI. ATMACA REİS ONUN SESİNİ İŞİTMEMİŞ YOLA GİKMİŞTİ.

ÇOK KALP. SİZ BİR KADINMIŞ. ONA BİR DAHA RASTLARSAM VAY HALİNE

ÇOCUK NEREDE GÖZÜKMÜYOR

GEMİDE HERKES ÇOCUĞU ARAMAYA KOYULDU.

ACABA NEREYE GİTTİ

BURADA İMİŞ REİS..

ATMACA REİS

17

ÇOCUK EN YÜKSEK ÇANAKLIKTAN AĞLIYARAK UZAKLAŞAN GEMİYE BAKIYORDU.

HAYDİ GEL AŞAĞI.. BURADA NE İŞİN VAR SENİN

GEL BAKA. YIM BURAYA.. SANA İKİ TOKAT ATAYIM DA AKLIN BAŞINA GELSİN

GÜVERTEYE İNDİĞİ ZAMAN MELVİN SERT BİR SESLE..

MELVİN SÖYLEDİĞİNİN AKSİNİ YAPTI. ÇOCUĞU KUCAKLADI.

SENDE TAM BİR GEMİCİ KANI VAR.. SENİ BEN İYİ VE CESUR BİR KAPTAN OLARAK YETİŞTİRECEĞİM.

TAM BU SIRADA KORSAN GEMİSİNDE SİZİ ARTIK YANIMDA İSTEMİYORUM. SENİN GİBİLER BENİM GÖNLÜMÜ KAZANAMAZLAR.

EYET GİDECEĞİM. ARTIK ESARET ZİR. CİRİNİ KIRACAĞIM. SİZE BİR İLÂHE GİBİ TAPTIM. SEVDİM. ARTIK YETER. BİR DAKİKA BİLE DURMUYACAĞIM. ALLAH GÜNAHLARIMI AFFET-SİN.

HAKİKATEN AZ SONRA TEK BAŞINA BİR FİLİKAYA BİNEREK ELAKILAYI TERKETTİ. KONTES GİDİŞİNE ALDIRMADI.

FİLİKA UFKTA KAYBOLUNCA ANGELİKA TAYFALARINI TOPLADI

GEMİNİN KOMUTASINI BEN ÜZERİME ALIYORUM. ÖLDÜĞÜNÜ SANDIĞINIZ KADIN AŞAĞIDA HAPİSTİR. ONU ÖLDÜRMEDİM. BENİMLE İYİ GEÇİNİRSENİZ NE ALA.. YOKSA..

ŞİMDİ BENİ DİNLEYİN VE CEVAP VERİN. O ŞİMARİK VE RÜSTAH ATMACA REİSLE ÇARŞIYACAĞIMIZ GÜN UZAK DEĞİLDİR. KENDİNİZ GÜVENİ YOR. MÜŞUNUZ?

EYET EYET

BİR HAFTA SONRA KONKİTA ANTİL ADALARI ÇUVARINA GELMİŞTİ. ATMACA REİS KAMARASINDA UYUMAKTA VE RÜYA GÖRMEKTEYDİ.

ARKASI VAR

Manevra

Yazan: F. Demiaç

İşlerini yoluna koyup yazıhaneyi açtıktan sonra evlenmeye karar vermişti. Harp sonu mal alım satımı, Avrupa ile muamele fazla oluyordu. Kısa zamanda epeyce kazanmıştı.

Para sahibi olduktan sonra kadının da en iyisini almak hakkıydı. Gönülünü gezdirdi. İşe yakınlarından başladı. Annesinin tavsiye ettiği Sermin hakikaten güzel, mazbut ahlâklı, bir evi çekip çevirecek bir kızdı.

Fakat Dürrünün eski mektep arkadaşlarından Leman, onun evleneceğini haber alınca sık sık kendisine rastlamak fırsatını yaratıyordu. Annesi bir komşu kızı olan Serminin ağzını bile aramış ve kızı istekli bulmuştu.

Fakat Leman işe karışınca hem kadın mahcup bir durumda kaldı, hem de kız mümkün olduğu kadar çekinmeye başladı.

Leman hayli delişmen, sarışın, çokça boyalı, fakat pek konuşkan ve hareketli bir kızdı. Genç adamın zaafalarını çabucak sezmiş, hareketlerini onunkine uydurmuş, ne yapıp yapıp kalbini kazanmıştı.

Lemanın önceki tavırları evlenir evlenmez değişti. Paraya karşı haris bir kızdı. Derhal giyinip kuşanmağa, mektep arkadaşlarına fiyaka yapmağa başlamıştı. Yavaş yavaş işi azıtıyor, gece eğlencelerinin

den, kumardan baş alamıyordu. Vaziyetini takviye için de Dürrünün yüzüne gülüyor:

— Yorgunsan gitmiyelim canım, ben seninle yalnız kalmayı dünyaya değişmem.

Gibi yalanlar uyduruyordu. Dili bu kadar tatlı olan kadının hareketleri ikinci yılın sonunda acılaştı. Kendisine yaltaklanan erkeklerle gülüşüyor, gittikçe kumar hırısı beynini sarıyor, kendi hesabına para toplamağa, bankada hesap açtırmağa çalışıyordu.

Bu arada sahte kıskançlıklar da çıkartıyor ve fırsat buldukça kocasına muhabbetten dem vuruyordu.

Dürrü karısına bazı ihtarlarda bulunduğu zaman çok büyük bir tepki ile karşılaştı. Leman ona kendisi gibi nadir yaratılan bir eşle yaşamının ve kendisine tek başına sahip olmanın verdiği zevk ve şerefle kalmıyarak bir de hürriyetini tahdide kalktığı için "Nankör, kaba" gibi tâbirlerle hücum etti.

Ortada aile hayatı ve dirlik namına birşey kalmamıştı. Karısı yüzünden kendisine darılan annesine giden Dürrü çok, çok yanlış bir iş yapmış olduğunu itiraf etmiş ve pek fazla kederli görünmüştü.

Leman şimdi ipini koparmış gibi, kocasını beklemeden geziyor ve bazı geceler kumar oynanılan apartmanlarda sabahlıyordu.

Fakat bu hayat çok devam etmedi. Dürrü kendisine dargın bulunan karısına bir gün bir felâket haberi verdi.

Büyük bir parti vurmak için getirdiği mal gemi ile birlikte batmıştı. İş gizli tuttuğu için sigorta da ettirememiş ve işte bir an içinde

mahvolmuştu.

Leman kocasını teselli edemedi. O kadar müteessir olmuştu ki:

— Ahmak, budala, senin yapacağın iş işte bu kadar olur, diye haykırmıştı.

Karı, koca şiddetli bir münakaşaya girişti. Dürrü:

— Bileziklerini, elmaslarını, bankaya yatırdığın parayı ver, ben kısa zamanda sana daha iyisini alırım Borçlarımı kapatıp kimseye duyurmadan yeni sipariş vereyim, diyordu.

Leman bir haydut karşısında kalmış gibi sakınıyordu:

— Bende para filân yok. Bir iki parça elmasımı da batıracaksın. Veremem.

Üç ay geçmeden apartmandaki eşya haraç mezat satılmış ve daha sonra kira veremeyecek hale geldiği için daire tahliye edilmişti. Dördüncü ayda da Leman hukuk mahkemesine istidayı dayadı. Kocasından ayrılıyordu.

Çok zeki, kurnaz ve becerikli olan Dürrünün felâketi yakınlarını da üzdü. Bütün kış mahkemelerde uğraştı. Nihayet Leman ondan ayrılmağa muvaffak oldu. Kumar arkadaşlarından birisinin apartmanına yerleşti ve ona metres oldu.

Bir arkadaşının yazıhanesinde sessiz ve üzgün çalışan Dürrü erte-

si baharda Şişlinin en güzel bir apartmanını satın alıyordu. Bu haber ortalığa yıldırım gibi yayıldı. İkinci bir haber bomba gibi patladı. Dürrü Sermin isminde pek güzel bir kızla evleniyordu.

Kimsenin inanmadığı bu haberler çabucak birer hakikat oldu. Da-

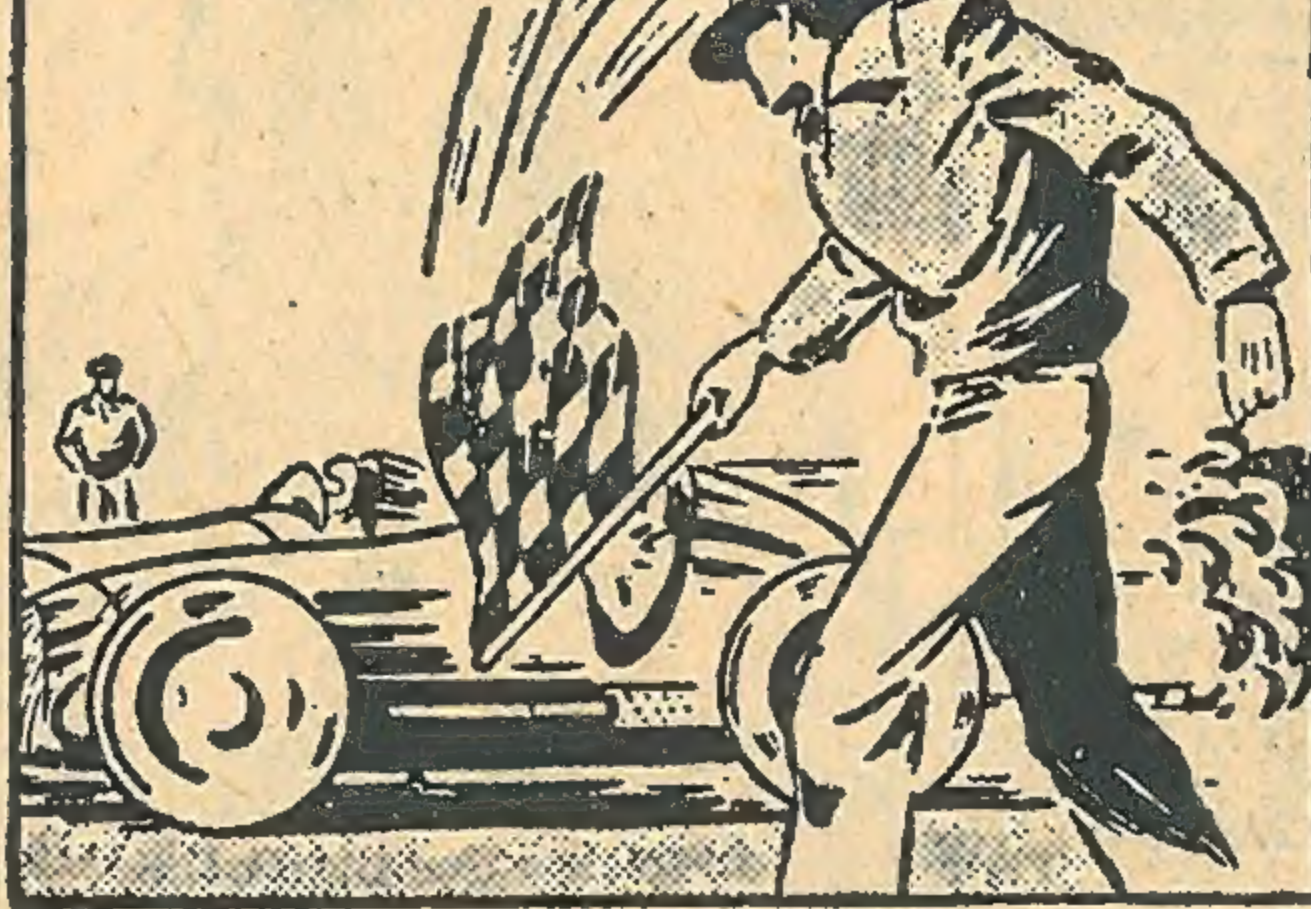
(Arkası 14, sayfada)

MACERA PEŞİNDE

FREDDI GARAJA KOŞTU.

İŞARETİNİ VERDİ.

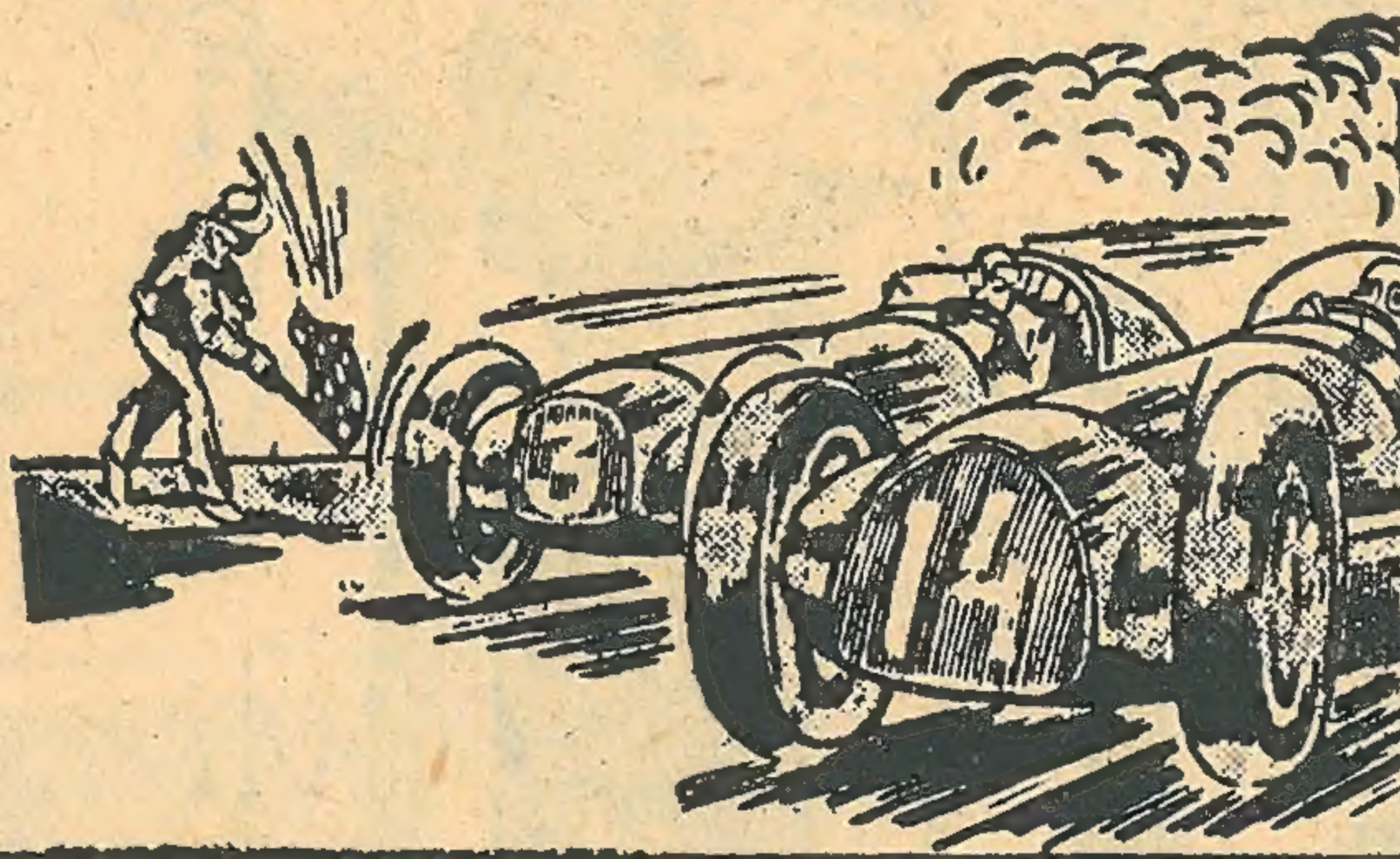
BU SIRADA STARTER HAZIROL

BIRAK BENİ ARKADAŞ.. HIÇ VAKTİM YOK..

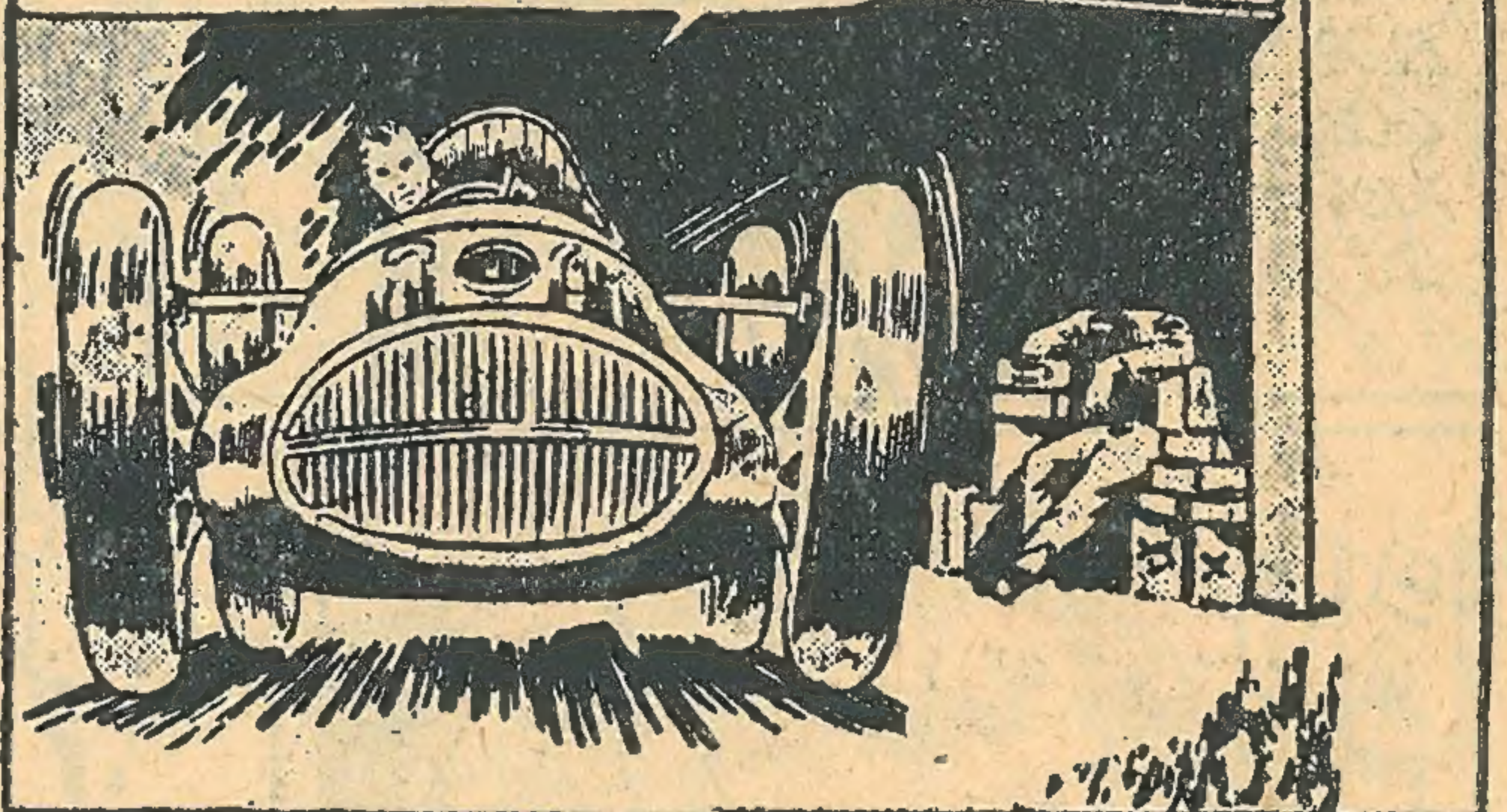
İM KÂNI YOK FRED YASAK.

STARTER BAYRAĞINI SON DEFA İNDİRDİ. YARIŞ OTOMOBİLLERİ HAREKET ETTİLER.

NE YAPAYIM.. MECBURDUM.. BEKÇİYLE MÜNAKAŞA EDECEK VAKTİM YOKTU.

SEYİRCİLER ARTIK HIÇ BEKLEMEDİLERİ 26 NUMARALI YARIŞ OTOMOBİLİNİ GÖRÜNCE ÇILGINCA ALKIŞLADILAR.

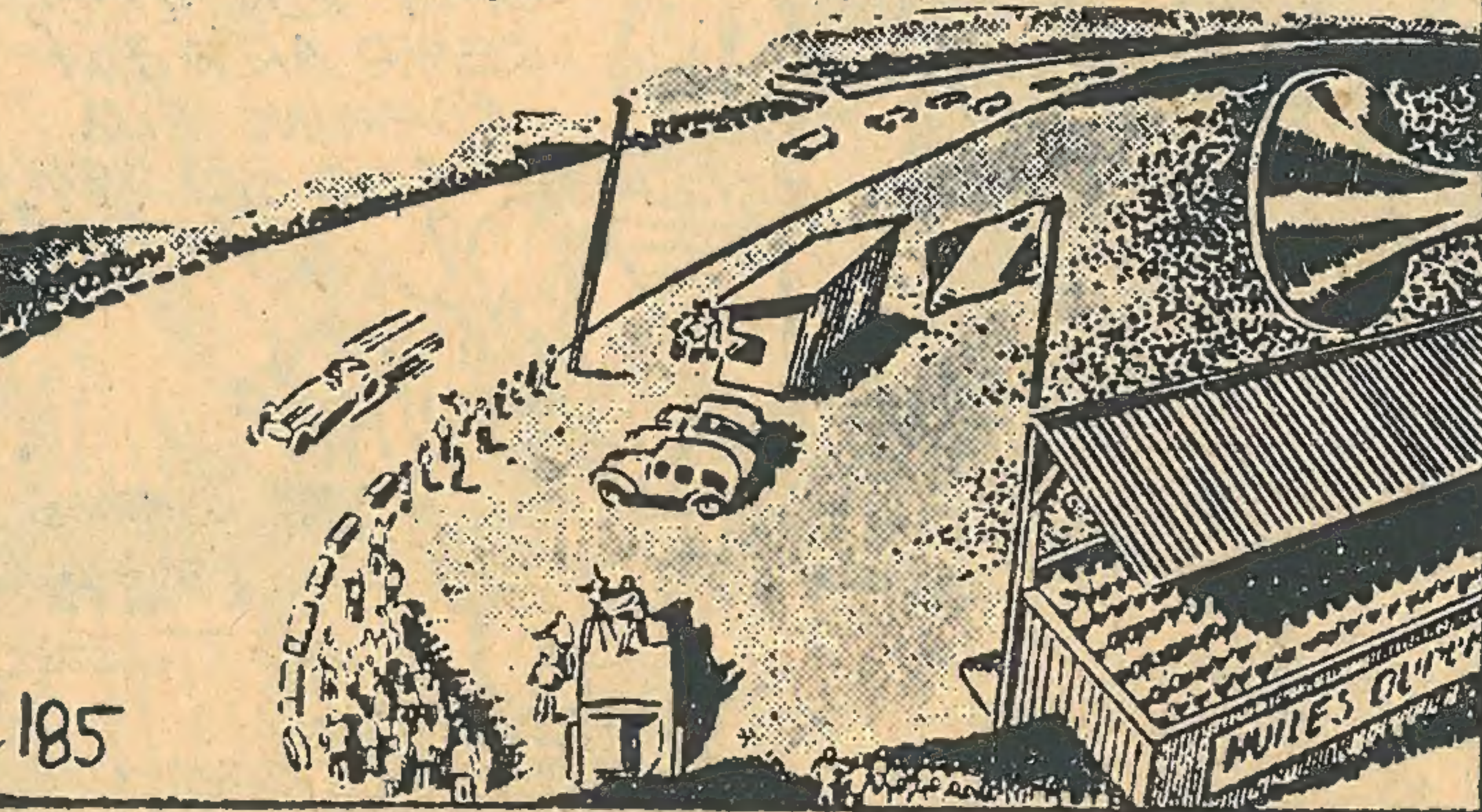

JÖRJ.. SONRA ANLATIRIM.. BANA BİR GÖZLÜK VER.

BİR TUR KAYBIN VAR. ARTIK YARIŞI KAZANA. MAZSIN DERECE ALIR SIN.

SEYİRCİLERİN ÇILGIN ALKIŞLARI ARASINDA KURŞUN GİBİ İLERİ ATILDI.

32 HEP BAŞTA.. 26 DA YARIŞA KATILDI.. ÇOK GEÇ.. VAKTİYLE GELBEYDİ MÜKEMMEL BİR YARIŞ SEYREDECEKTİK.

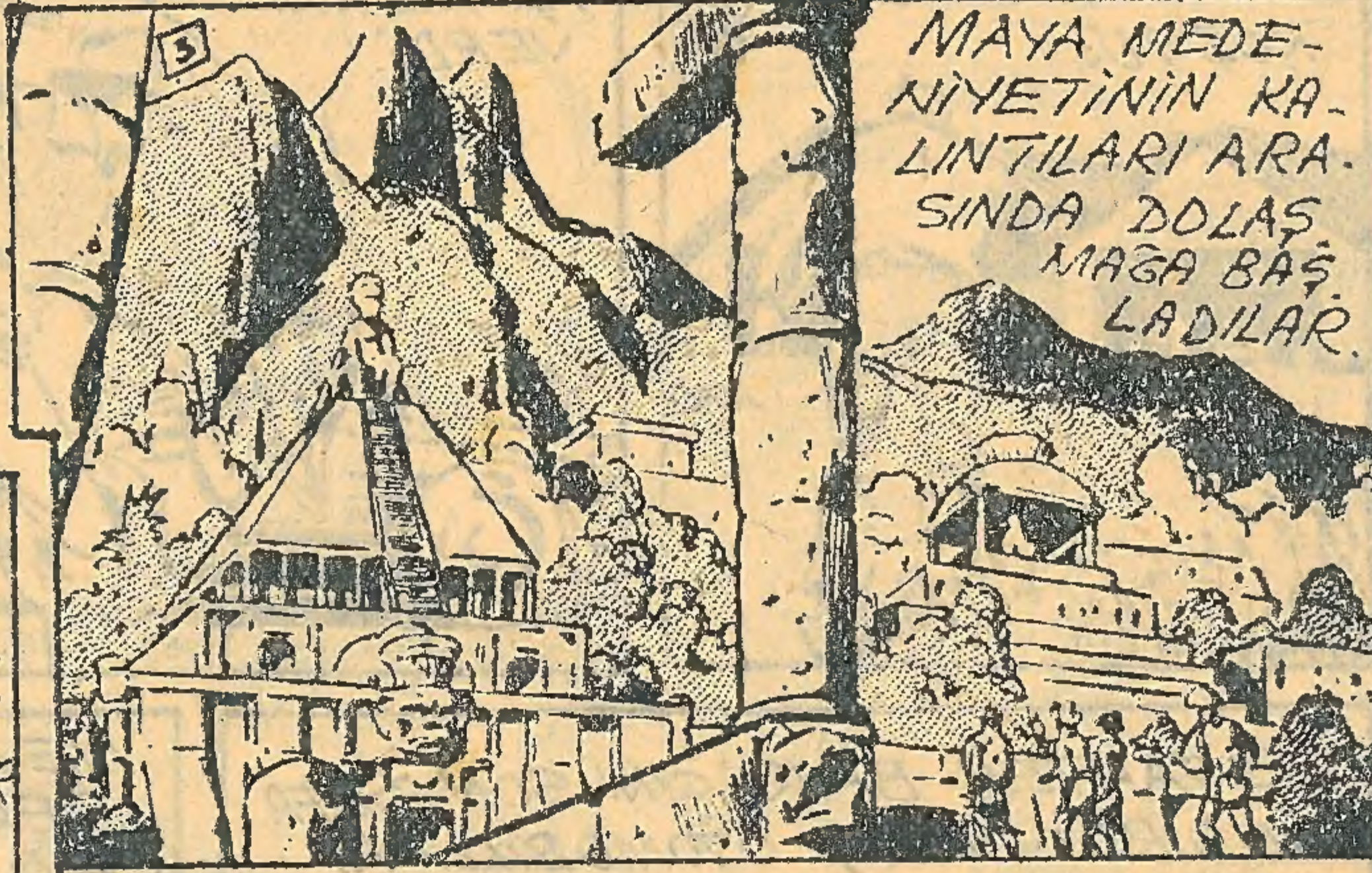
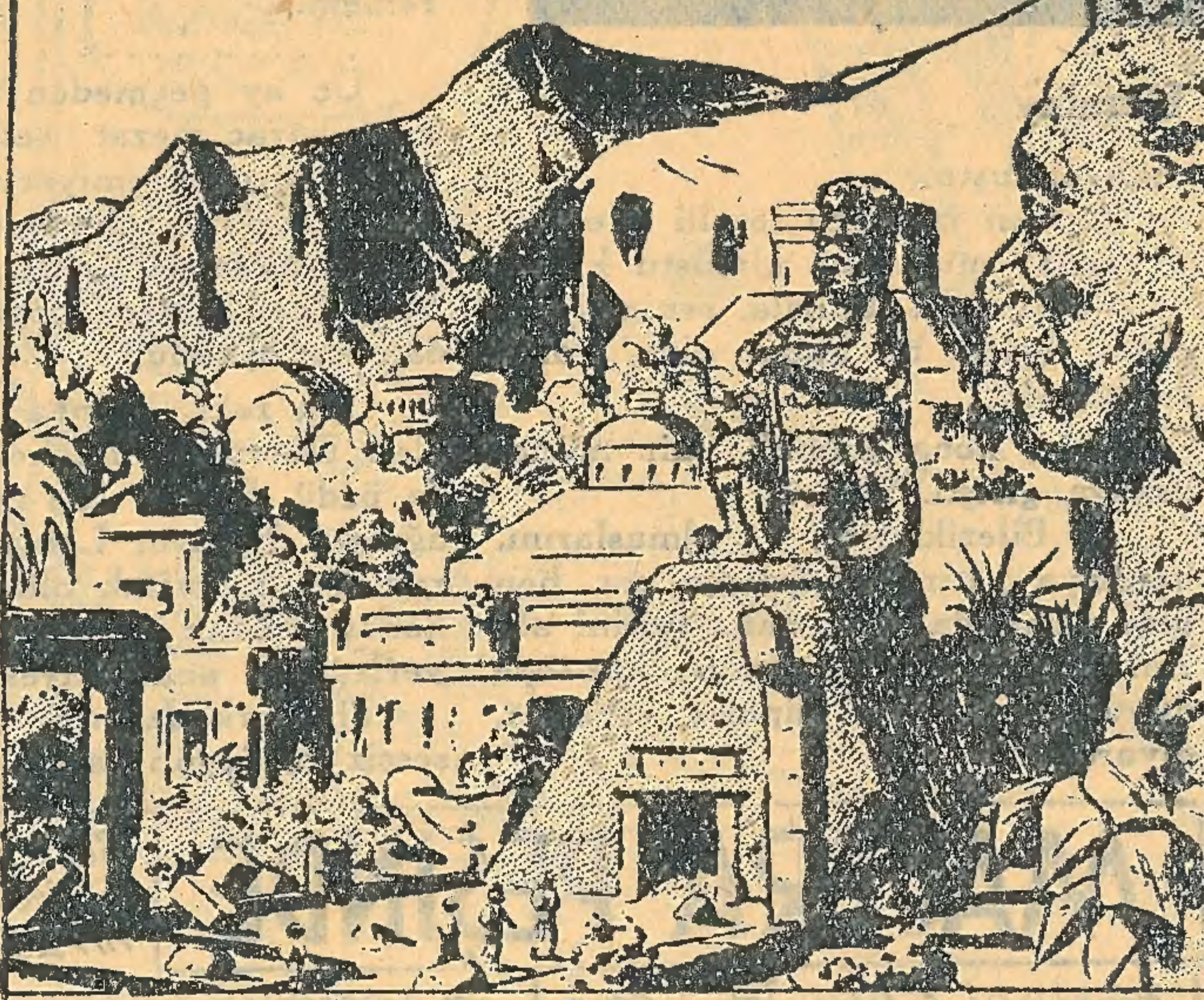
ARKASI VAR

KORSANLAR KRALI

no:20

KORSANLAR PANAMA
ŞEHRİNE VARDILAR

RÜYALARINA GİREN ŞEHİR AMERİKA
YERLİLERİNDEN KALAN TERKEDİLMİŞ
ESKİ BİR ŞEHİRDİ.

MAYA MEDE-
NİYETİNİN KA-
LINTILARI ARA-
SINDA DOLAŞ-
MAGA BAŞ-
LADILAR.

ŞEHİRE
YAKLAŞ-
TIKÇA
PARILTI-
NIN KIY-
METSİZ
BİR TOZ
OLDUĞU-
NU GÖR-
DÜLER.

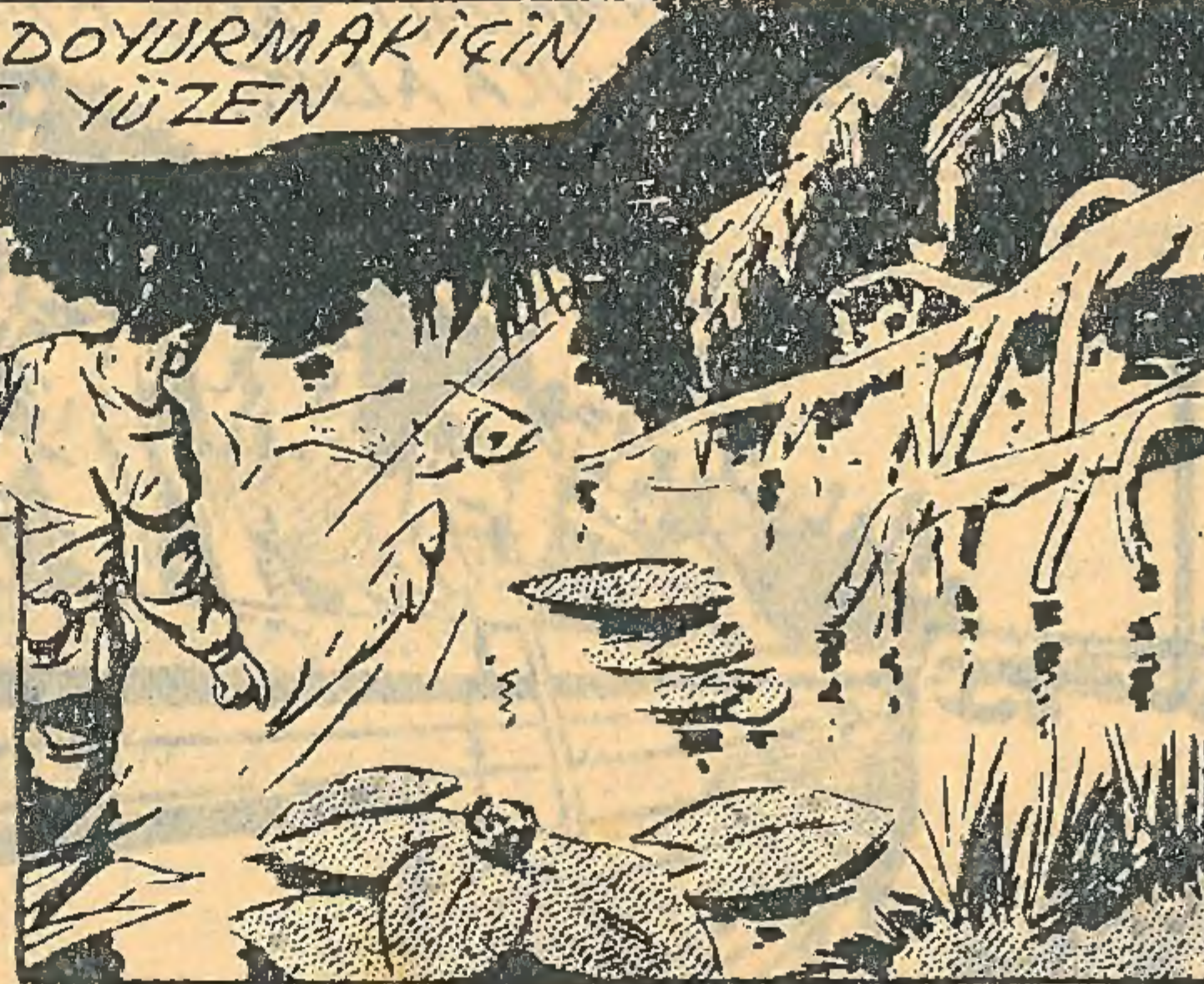

ZİYANİ YOK..
MORGANI
YAKALAR
GÖTÜRÜRÜ?
GELDİĞİMİZ
BİRİŞE YARAR

MUZZANI YON-
TULMUŞ TAŞLAR
ASIRLARA AYAK
DİREYORDU.

KARINLARINI DOYURMAK İÇİN
SUYUN İÇİNDE YÜZEN
BALIKLARI
YAKALADILAR.

TAM BU SIRADA
İKİ TEPE ARA-
SINA KURULMUŞ
ŞEHİR ARTIĞINI
KORKUNÇ BİR
ÇİĞLİK ÇIN-
LATTI.

BİR DİVARI AŞINCA CAMDAN
DAHA BERRAK BİR SU GÖR-
DÜLER.

185

ATES SİPAHİ

(4. sayfadan devam)

Kırlarına su serpilen müste-
rilerden birkaçı, rahat bir nefes
almağa çalışırken birden bire ka-
pı, büyük bir hızla açıldı ve suska,
pejmürde bir adam nefes nefese,
boğulur gibi haykırdı:

— Hünkâr, hünkâr geliyor!..
Sakinin!..

Bu adam kahve gözcüsü idi..
Padışahın geldiğini mutlaka gö-
rürdü... Öyle ise, bu genç sipahi
kim?... Hünkâr değil mi?... dediği
gibi iki gün evvel payitahta gelen
bir Andolu zorbsı mı?...
(Arkası var)

MANEVRA

(13. sayfadan devam)

ha güzel bir yazıhane açan genç a-
dam annesini de yanına almış ve
apartmana yerleşmişti. Şimdi haki-
ki bir dirlik ve zevk içinde yaşı-
yordu.

Bir akşam, eski arkadaşlarından
birisini yemekteydi. Batan gemide ne
kadar mal bulunduğunu sordugu
zaman Dürrü gülmüştü:

— Yok canım, beş altı yüz lira-
lık bir şey.

— Peki iflâsına sebep?

— Sebep ne olacak eski karım.

Baktım ki yuvarlanıp gidiyorum.
Karı beni mahvedecek. Bir manevra
yaptım. İflâs manevrası. Bana bu-
dala diyen Leman bütün içyüzünü
ortaya dökten bir alâkasızlıkla, ca-
nını kurtarıyor gibi ayrıldı. İşte o za-
man ben hakiki saadete kavuşma-
nın imkânını buldum.

Dürrü elini yanında oturan ka-
rısının elinin üstüne koymuş ve
içini çekmişti:

— Düşün bir kere aradaki far-
kı, dedi. Sermin iflâsının bir gös-
teristen, bir manevradan ibaret ol-
duğunu bilmiyordu. Ancak evlen-
dikten sonra anlattım.

Arkasından ilâve etti:

— Hakiki eş, hakiki dost böyle
olur iste.

KURDELE

(3. sayfadan devam)

— Sipariş ettiğimiz kurdeleyi
getirdim.

— Ya öyle mi... Peki nerede?

— Mağazanın önünde duran
kamyondaki sandıkların içinde...

— Sandıkların içinde mi? Çıl-
dırdınız mı?

— Kat'iyen. Siz bana sağ elim-
le sol elim arasındaki mesafe ka-
dar kurdele sipariş etmediniz mi?

— Evet. Topu topu bir buçuk,
iki metrelik bir şey.

— Aman efendim bir buçuk, iki
metre olur mu hiç bakın.

Lamberto böyle söyliyerek sol
kolunu havaya kaldırdı. Eli yoktu.
İzah etti:

— Sol elimi Varşovada kesti-
ler. Elim orada kaldığına göre,
sağ elimle sol elim arasındaki me-
safeye buradan Varşovaya kadar o-
lan mesafeye tekabül eder. Bu da
iki bin kilometre yani 2 milyon
metredir. Ben de siparişiniz gere-
ğince, size bu kadar kurdele ge-
tirdim.

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar

hikâye ve roman inerması

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ

Ankara cad. No: 36 İstanbul

ABONE: Yıllık 150 sayı 12 lira

6 aylık 75 sayı 6 lira

Sahibi: TAHSİN D. MIRAY

Yazı işlerini tuten idare eden:

CELAL DEMİRAY

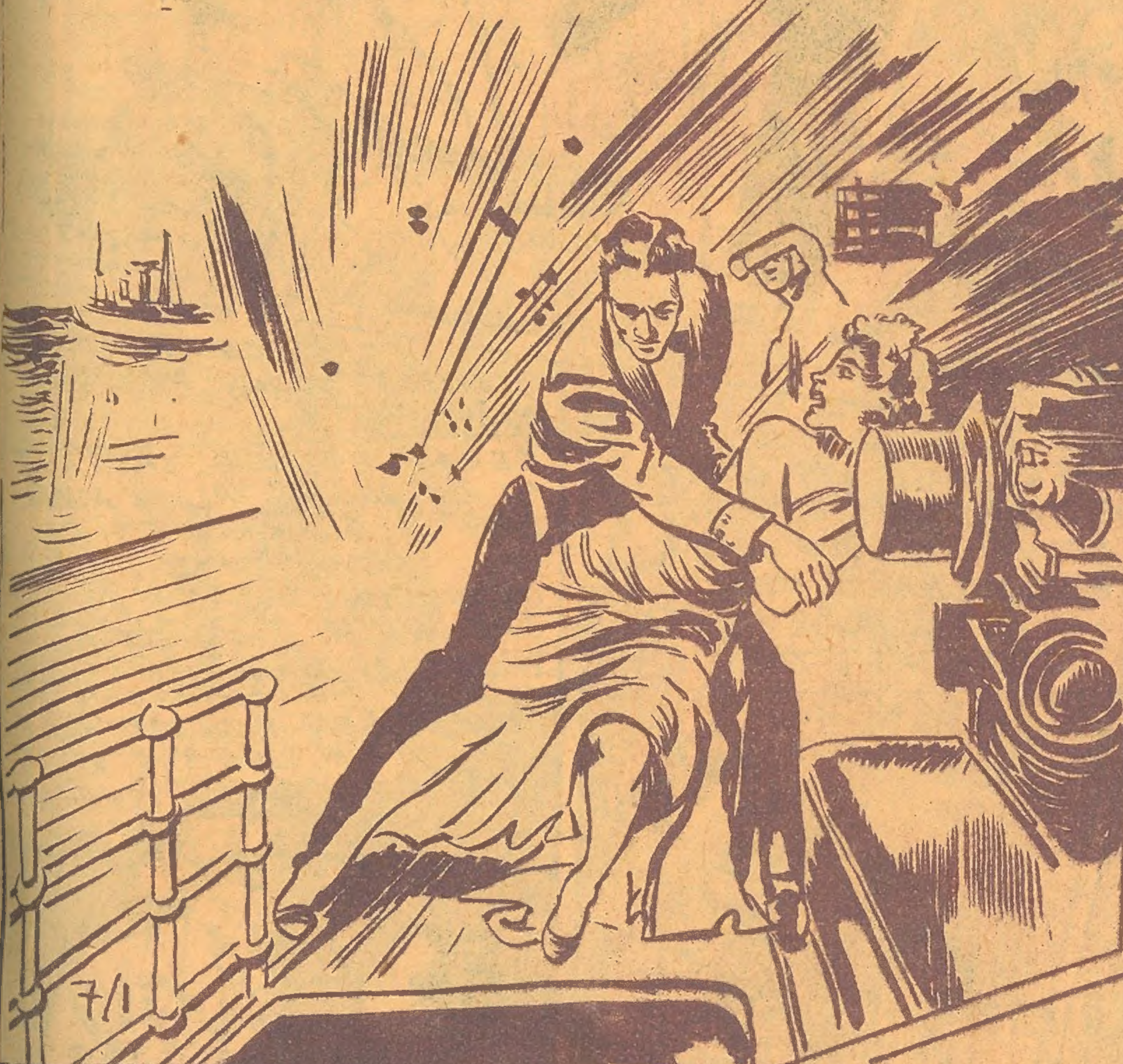
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASİNEVİ

ARKASI VAR

ASK İHTİRASTIR

JAPON TAYYARELERİNİN ATTIGI BOMBALARDAN BİRİ TAYYARE GEMİSİNİN GÜVERTESİNE İSABET ETTİ. FRANK PALMERE SİPER OLUP KADINI MUHAKKAK BİR ÖLÜMDEN KURTARDI.

JAPON TAYYARELERİ UZAKLAŞTIĞI SIRADA FRANK SARARDI VE YERE YIKILDI.

YÜZBAŞI FRANK.. BİR TANE İSABETİ ALDI.

FRANK.. AMAN ALLAHIM.. YAŞIYOR MU? CANLI MI?

FRANK.. HASTA MİSİN SEVGİLİM...?

HEMEN SEDYE GETİRDİLER. FRANKI GEMİNİN HASTAHANESİNE KALDIRDILAR. PALMER SEDYİYİ AĞLIYARAK TAKİP ETTİ.

HAYATIMI KURTARDI. BENİM YÜZÜMDEN YARALANDI. ALLAHIM... BAŞINA BİR FELÂKET GELİRSE ÇOK KÖTÜ OLUR

GENÇ HEMŞİRE YATAĞINI FRANK'IN YANI BAŞINA TAŞIDI. İHTİMANINI GECE GÜNDÜZ BİR AN EKSİK ETMİYORDU. FRANK ATEŞ İÇİNDE SAYIK LIYORDU. RÜYASINDA HAYAL MEYAL JORJİNA'YI GÖRÜYORDU.

JORJİNA ŞEKERİM SEN BÜ-RADA MİSİN? NASIL GELDİN?

SAKİN OL FRANK BEN BÜ-RADAYIM

PALMER.. DİKKAT ET.. YARALANA CAKSIN..

FRANK YAVAŞ YAVAŞ İYİLEŞTİ. YARALARI KAPANDI. ATEŞİ DÜŞTÜ. ÜZERİNE İHTİMAH VE ŞEFKATLE EĞİLEN İLK İNSAN OLARAK PALMERİ.. UYKUSUZ GEÇEN GECELER KIZI SARARTMIŞ, YIPRATMIŞTI.

E YÜZBAŞIM... NASILSIN BAKALIM? ATLATTIN..

PALMER...

LARRİ ARKADAŞININ KENDİNE GELDİĞİNİ GÖRÜNCE SEVİNDİ.

BİZİ EPEY KORKUTTUN.. HA YOLLANDI HA YOLLANA. ÇAK DIYE BEKLEDİK DÜRDÜK..

GÜNAYDIN TEGMEN.. ARTIK YARINDAN İTİBAREN AYAĞA KALKIP GEZEBİLE.. ÇEK..

SEN BENİM DOKUZ CANLI OL. DÜĞÜMÜ BİLİRSİN

7/2

BANA BAK.. HAYATINI PALMERE BORÇLUSUN.. KIZ DİŞİNİ TIRNAĞINA KATTI SENİ İYİ EDECEĞİM DİYE UĞRAŞTI. KADRİNİ BİL HA..

PALMER SANA NASIL TEŞEKKÜR EDECEĞİMİ BİLEMİYORUM. GÖZLERİMİ AÇTIĞIM ZAMAN, GÖZLERİNDEKİ NEŞE VE MEMNUNİYETİ BEN DE FARKETTİM

KIZ CEVAP VERMEYİNCE FRANK PALMERİN ELİNİ TUTTU.

SEVGİLİ PALMER.. SANA KARŞI DUYDUĞUM YALNIZ MINNET VE ŞÜKRAN HİSSİ DEĞİL.. YÜZÜME NEYE BAKMIYORSUN.. ALLAHINI NE SÖYLİYECEĞİMİ BİLEMİYORUM

MINNET VE ŞÜKRANINIZDAN BAHSETMEYİNİZ BEN VAZİFEMİ YAPTIYIM KİM OLSA AYNI ŞEYİ YAPARDIM

PALMER NEYE KENDİNİ ZORLUYORSUN? İKİMİZDE AYNI HİSLERİ BESLİYORUZ.. KAÇMA BENDEN.. HARBEDİYORUZ YARIN NE OLACAĞIMIZ BELLİ DEĞİL GEL GÜNÜMÜZÜ GÜN EDELİM

FRANK.. BENİ ZORLAMA.. SONRA İKİMİZDE PİŞMAN OLURUZ. BUGÜN ZAYIF DAVRANIRSAM YARIN DAHA ZAYIF ÖBÜR GÜN BÜSBÜTÜN ZAYIF OLACAĞIMI BİLİYORUM..

FRANK PALMERİ KENDİNE ÇEKTE. PALMER HİÇ MUKAVEMET ETMEDİ VE DUDAKLARI BİRLEŞTİ.

HİÇ BİR ŞEYİ DÜŞÜNME GÜZELİM. SAK SARIL BANA..

185/2

ARKASI VAR